

LAGO MAGGIORE (Verbania), Italië

(reis 42; Za. 26 Jul. t/m Wo. 6 Aug. 2025)

Za. 26 Jul: KARLSRÜHE

Omstreeks 06.30 uur stond ik op. Ik ontbeet, en douchte vervolgens om me daarna aan te kleden. Ik laadde het laatste deel van de bagage in mijn koffer en bagagetas, en liep rond 08.15 uur aan naar de bushalte aan de Harendonkweg. Daar stapte ik in de bus, en deze bracht mij neer het Centraal-Station van 's-Hertogenbosch, waar ik via een roltrap naar binnen ging. Ik checkte in en nam daar de trein naar Eindhoven(-Centraal).

Eenmaal bij het station van Eindhoven stapte ik uit. Ik ging een trap af, en rechtsaf de stationshal in, richting het noorden. Daar checkte ik uit, en eenmaal buiten ging ik rechtsaf de Doctor Dorgelostraat in. Ik kwam daar bij twee Flow Reizen-busjes, waarbij drie reisbegeleidsters stonden en een aantal reisgenoten, en maakte alvast kennis met een aantal van hen.

De reisgroep bestond uit 13 deelnemers; Carlijn, Kim, Nadja, Bianca en Michel (een stel), Alexander, Dennis, Kevin, Mario, Martijn, Matthijs, Thomas en ikzelf. Qua begeleiding gingen mee; Annelies (ken ik van Hongarije 2011), Mees en Okki. Ik laadde mijn koffer in een van de busjes, stapte erin net als andere reisgenoten, en kwam ditmaal te zitten tussen Nadja en Kim.

Wij gingen op weg. De begeleiding reed ons Eindhoven uit, en zo kwamen we op de snelweg richting Venlo. We gingen daar de grens met Duitsland over, en na twee uur rijden stopten we bij een rasthaus (Duits voor wegrestaurant) in de buurt van Bonn (vroeger hoofdstad van West-Duitsland). We zochten een paar bankjes op en gingen daar zitten om onze lunchpakketjes op te eten. Mijn lunchpakket bestond uit twee boterhammen met Danish Blue-kaas en twee boterhammen met hagelslag, en qua drank kocht ik een

beker koffie in het rasthaus. Na zo'n halfuur pauze liepen we weer naar de busjes en stapten daar in om weer door te gaan.

Via Koblenz kwamen we rond 14.30 uur bij een klein plaatsje, Rheinböllen. We gingen daar de snelweg af en kwamen bij een tankstation, waar de begeleiding ging tanken. De meesten van ons gingen de pompwinkel in en ik kocht daar weer een beker koffie. Na zo'n twintig minuten stapten we weer in de busjes en reed de begeleiding verder.

Tijdens dit ritgedeelte vroegen Kim, Nadja, Mario, ik en nog een paar anderen liedjes aan. Deze werden dan afgespeeld op een Spotify-playlist. Nadja vroeg enkele nummers van Guus Meeuwis aan, 'Ik Ook van Jou' (2009) en 'Brabant' (2003), Kim 'Espresso' van Sabrina Carpenter (2024), Mario 'Lotje' van Lustrum UVSV (2025), en ik o.a. 'Please Don't Make Me Cry' van UB40 (1983), 'Cast No Shadow' van Oasis (1995) en natuurlijk 'I Belong to You' van KANE (2008). Inmiddels was in Frankrijk ook de wielenkoers Tour de France nog bezig en keek ik zowat de laatste 13 km daarvan op mijn telefoon via het NOS.nl-kanaal. Deze voorlaatste (20e) etappe was een heuvelrit van Nantua naar Pontarlier over 184 km, en werd gewonnen door Australiër Kaden Groves. De Sloveen Tadej Pogacar bleef leider.

Even na 16.15 uur gingen we wederom van de snelweg af. We reden een stad binnen, genaamd Karlsruhe, en kwamen daar bij een IBIS-hotel. De begeleiding parkeerde daar de busjes, en zo konden wij uitstappen. We liepen naar een deur, en kwamen zo een gang in, waar de begeleiding de kamerindeling bekendmaakte. Ik kwam terecht op een kamer op de eerste verdieping, met als kamergenoot Alexander, die ik nog kende van de reis naar het Griekse eiland Rhódos, vorig jaar. De kamers van onze reisgenoten en begeleid(st)ers zaten eveneens op dezelfde verdieping, en eenmaal in mijn kamer schreef ik wat op over de reis.

Omstreeks 17.30 uur gingen wij weer naar beneden. We liepen het hotel uit aan de

voorkant en gingen linksaf het trottoir op. Zo volgden wij een straat die in de richting van het stadscentrum ging. Onderweg regende het, maar na zo'n twintig minuten kwamen we aan bij een laan (Karlsruhe Allee), waaraan een café-restaurant zat. Deze heette Café Galerie Karlsruhe. We gingen naar binnen en kwamen in zaal, met Bordeauxrode muren, met daarop afficheschilderijen, een bruine houten bar, en waarin houten tafeltjes stonden met houten stoelen. Ook hingen er kroonluchters aan het plafond.

De uitbater van het restaurant wees ons twee tafelduo's toe. Wij gingen eraan zitten, op de in totaal zestien stoelen, en even later deelde een ober de menukaarten aan ons uit. Daarop mochten wij een hoofdgerecht en een drankje bestellen, en ik koos voor een hanenschnitzel met aardappelschijven en een flesje Coronapils. Tijdens het eten spraken we nog wat over de afgelopen dag, en rond 19.30 uur rekenden wij alles af. We stonden op, verlieten het café-restaurant en liepen terug in de richting van ons tussenhotel. Halverwege het terug wandelen liepen we een supermarkt in en kochten de begeleidsters daar eten en drinken voor de lunch van de volgende dag.

Eenmaal na het boodschappen doen liepen we terug naar het hotel. Velen van ons gingen naar hun hotelkamer, maar ik kocht uit een automaat een beker ging nog bij de ingang van het hotel zitten, op een van de banken. Bianca en Michel, en Annelies en Mees zaten daar ook, en even later kwam Alexander erbij zitten. We spraken over o.a. waar we vandaan kwamen en welke reizen we al eens hadden meegemaakt, en even later gingen de twee begeleidsters al naar binnen. Nadat ook de drie reisdeelnemers het hotel in waren gegaan, schreef ik nog wat op in mijn schrift.

Rond 21.30 uur stapte ikzelf ook maar het hotelgebouw in. Ik liep naar m'n hotelkamer en ging daar zitten op mijn bed, waarna ik ook nog sprak met Alexander. Omstreeks 23.00 uur poetsten we onze tanden en gingen we

liggen op onze bedden, want de volgende dag zouden we vroeg vertrekken.

Zo. 27 Jul: HET INTRA-HOTEL

Om 06.30 uur ging de wekker. Alexander nam als eerste een douche. Daarna douchte ik, en kleepte ik mij aan om vervolgens mijn tanden te poetsen. Ik pakte mijn tas in en liep rond 07.30 uur naar het beneden zittende ontbijtzaaltje toe. Daar ontbeten wij aan kleine witte tafeltjes, waarbij ik twee boterhammen at, een met ham en een met tomaat, komkommer en feta-kaas, en twee croissants, plus een schaalje muesli-yoghurt, 2 koppen koffie en een glaasje jus d'orange. Na het eten pakten we onze tassen en liepen we naar onze busjes om daar in te stappen.

Rond 08.30 uur reden de begeleidster ons verder. We gingen het parkeerterrein af en kwamen weer op de snelweg richten het zuiden. We reden zo'n twee uur door, waarbij we links het Schwarzwald-gebergte konden zien, en rechts de Vogezen, achter de grens met Frankrijk. Eenmaal bij Bad-Bellingen namen we de afslag naar een rasthaus-tankstation, en daar parkeerden we onze busjes. We liepen het rasthaus in, en gingen daar naar het toilet. Ook kocht ik een kop koffie, die ik opdrank bij het busje. De begeleidsters kochten twee vignets en plakke die op de voorruit van elk busje (een), zodat we dan Zwitserland in konden.

Wij gingen verder. Al na zo'n tien minuten rijden kwamen we bij de Duits-Zwitserse grens en passeerden daar de grenspost. Even later kwamen we langs de stad Basel, waar het al een stuk bergachtiger was geworden. Via Olten kwamen we bij de stad Luzern, maar daar gingen we de snelweg af en reden we de stad in. Een mooie, spitse kathedraal was het meest opvallende gebouw waar we langs kwamen, en na de stad gingen wij de snelweg weer op. We reden door tot het stadje Stans en sloegen daar af richting een parkeerplaats van een tankstation.

Wij allen stapten uit. Allereerst ging ik naar het toilet en kocht ik in de tankwinkel een kop koffie, om vervolgens weer terug te lopen. Wij gingen zitten op de banken aan twee houten banktafels, en de begeleidsters smeerde boterhammen, want het was al 12.30 uur. Ikzelf at twee dubbele boterhammen, waarvan een met salami en een met kaas en komkommer, plus een appel. Na de lunch stapten wij weer in de busjes en reed de begeleiding ons weer terug naar de snelweg.

Eenmaal op de snelweg kregen wij zicht op een groot meer, het Vierwaldstättersee of Meer van Luzern. We gingen door een 9,3 km lange tunnel, de Seelisbergtunnel, en kwamen uit bij de stad Altdorf. Nu zaten we echt tussen de bergen, want in een steile vallei liep de weg tussen de 4 en 6 procent omhoog. De weg leidde naar de 17 km lange Sankt Gotthardtunnel, en aan de voorkant stond er een behoorlijke wachtrij. Na zo'n halfuur wachten in de file gingen we de tunnel in, die tweebaans bleek te zijn, en bijna een kwartier later kwamen we eruit bij het dorpje Airolo. Wij reden nu in het Italiaanstalige gedeelte van Zwitserland (Svizzera) en gingen daar langzamerhand weer omlaag. Ook kwamen we bij vlakke valleistroken, en op een van die vlaktes ligt de stad Biasca.

Even voorbij Biasca gingen we weer van de weg af. We stopten bij een parkeerplaats en gingen daar naar het toilet. Vervolgens reden we door. We kwamen we bij de stad Bellinzona en gingen daar van de snelweg af, een autoweg op. Even later konden wij ook het meer Lago Maggiore zien. We reden een rivier over en reden een tunnel in, die achter de stad Locarno omdraaide. Na het uitkomen van de tunnel kregen we links zicht op het meer en recht zicht op de rotsen, en al snel volgde de Zwitsers-Italiaanse grens.

Na ruim een halfuur rijden op Italiaans grondgebied kwamen we bij de stad Verbania. Wij stopten daar voor een hotel, met een lichtgele voorgevel met enkele balkons, op een kleine parkeerplaats en stapten daar uit.

We pakten onze koffers uit de busjes en liepen daarmee de gang van het hotel in. Het hotel heette Intra Hotel, en dit stond in letters aangegeven op de voorgevel van het gebouw.

Al vrij snel maakte de begeleiding de kamerindeling bekend. Ik kwam wederom bij Alexander op dezelfde kamer, die nr. 111 had, en alle kamers van onze groep zaten op de eerste verdieping, grenzend aan een lange gang. Tegenover de trap die naar deze verdieping leidde zat een eetzaal, en daar zouden wij om 19.00 uur verzamelen.

Omdat het nog eind middag was, zette ik eerst mijn koffer in de kamer van Alexander en mij. In de kamer stonden twee naast elkaar, en aan de buitenzijden daarvan ieder een nachtkastje tegen de muur. In de achterste kamermuur zat een raam, rechts daarvan in de aangrenzende muur ook een raam, en daartussen stond een televisiescherm. Ik zette de TV aan en keek daarop naar de laatste (21e) etappe van de Tour de France. De rit ging van Mantes-la-Ville naar Parijs over 132,5 km en ging in de eindfase over de Champs-Élysées. Drie beklimmingen van de Montmartre (128m.) voorkwamen een massasprint, en Wout van Aert (Bel.) toonde zich hier de sterkste. Hij won de etappe, en Tadej Pogacar (Slv.) het Algemeen Klassement.

Na het einde van de etappe ging ik direct naar de eetzaal, want het was al 19.00 uur. Ik ging zitten op een stoel aan een tafel, waar Bianca en Michel en Mees aanzaten, en hoorde de begeleidsters een toespraak houden. Ook deelden zij noodbriefjes aan ons uit, voor het geval dat er iemand zou kunnen verdwalen. Als voorgerecht konden wij kiezen uit groentesoep en pasta, en ik koos voor het laatste. In de pasta zaten stukjes ham en gesmolten kaas, en als hoofdgerecht volgde een bord met frites en twee hamlappen, waarover een soort saus lag. Qua drank dronk ik hier koffie bij.

Na het eten konden wij weer terug naar onze kamers, of ons in de eetzaal vertoeven. Ook konden we naar de supermarkt toegaan. Ik

koos voor het laatste, en ging hierbij met een aantal groepsleden en twee begeleidsters mee, waarbij we door het stadscentrum kwamen, met een groot kerkplein. In een hoger gelegen supermarkt kocht ik een twee blikjes cola, een setje van drie flesjes bier, een zak pinda's en een doosje met pennen. Na het afrekenen liepen we terug naar ons hotel, waarbij we weer langs de koepelkerk kwamen.

Eenmaal bij het hotel ging ik naar m'n hotelkamer. Daar schreef ik nog wat op over deze vakantie. Na een halfuur ging met een flesje bier de kamer uit en liep ik naar de eetzaal. Ik ging daar zitten aan een tafel, waaraan ook Alexander, Martijn en Matthijs zaten. Martijn bleek een fan te zijn van rockband The Strokes, en draaide daarvan 'Eternal Summer' (2020) op zijn telefoon.

Zowat een uur bleef ik in de eetzaal, waarbij ik sprak met de anderen. Rond 23.00 uur liep ik terug naar m'n hotelkamer en schreef ik nog wat op over de reis. Na ongeveer een halfuur poetste ik in de badkamer mijn tanden, om vervolgens op bed in slaap te vallen.

Ma. 28 Jul: VERBANIA EN DE BOTANISCHE TUINEN

Al om 06.30 uur ging de wekker, wat een uur te vroeg bleek. Rond 07.15 uur stond ik toch maar op en ging ik naar de badkamer om me te douchen. Nadat ik me had aangekleed schreef ik nog wat op, en even voor 08.30 uur liep ik de kamer uit. Ik ging rechtsaf de gang in, waar in de linkermuur een dubbele deur zat. Achter deze deur zat een ontbijtzaal, en ik nam daar plaats aan een tafel, waaraan Okki en Carlijn zaten. Ik liep naar het buffet, en schepte qua eten een wafel, een pancake met aardbeienjam, twee sneeën brood (een met ei, een met schimmelkaas) en een stukje puddingtaart op. Verder dronk ik er twee koppen koffie bij en nam ik een schaalje muesli-yoghurt.

Na het ontbijt smeerden wij onze boterhammen voor de lunch. Ook mochten we tot 11.00 uur doen wat wij wilden, omdat op dat tijdstip de programmapresentatie zou worden gehouden in de ontbijtzaal. Ik liep naar m'n hotelkamer, poetste daar in de badkamer mijn tanden en schreef nog wat op over de reis, waarna ik mijn tas inpakte. Met deze tas liep ik weer terug naar de ontbijtzaal.

Ik ging zitten op een stoel, evenals mijn reisgenoten, en even later begon de presentatie. Annelies, Mees en Okki verschenen in de zaal en beeldde met gebaren desbetreffende activiteiten uit. Dezen moesten wij zien te raden. Zo werd er bijvoorbeeld uitgebeeld, dat we op een boot naar een eiland zouden gaan, dat we de Zwitserse Alpen in zouden gaan, de stad Milaan (Milano) zouden bezoeken, enkele watersporten konden doen, en zelfs van een snelle kabelbaan naar beneden konden gaan. De presentatie duurde een halfuur en zou worden vervolgd door een stadwandeling.

Wij gingen naar beneden, en wachtten daar op het binnenplein. Zodra onze groep compleet was liepen we aan, en tweemaal gingen we linksaf, waarop we in de binnenstad kwamen. We liepen door een pleintje en een smalle straat, en stopten bij een kleine souvenirwinkel. Sommigen van ons kochten daar iets, en na deze stop liepen we door naar het grote kerkplein. De kerk had een grote koepel, droeg de naam Basilica di San Vittore (Sint Victorbasiliek) en was gebouwd tussen 1535 en 1590. Over een brede trap gingen wij naar het voorportaal van de kerk en gingen we daar naar binnen. In de brede zaal van de kerk waren gouden beschilderingen en stond een altaar, met daaraan vele bankjes. Ook stonden er preekstoelen en hingen aan de muur schilderijen, evenals dat er sacramenten op geschilderd waren. Bovendien was het mogelijk om tegen een kleine betaling een kaarsje op te steken.

Wij gingen de kerk weer uit, en liepen door naar een boekenwinkel. Binnen lagen daar

boeken die vrijwel allemaal Italiaanstalig waren, en soms Frans- of Engelstalig. Op een gegeven moment liepen we door, en via een paar straten kwamen we bij een weg langs een rivier, genaamd de San Bernardino. We gingen rechtsaf een brug op, de Terzo Ponte, en gingen zo over de rivier. Vervolgens gingen we rechtsaf een straat in die Via Olanda heette, en deze kwam uit op de Viale Giuseppe Azari (Josef Azarilaan).

Wij gingen linksaf en liepen de straat door, totdat we rechts een kerk zagen verschijnen. We gingen die richting op, en liepen naar een reeks bankjes van een daarbij liggende speelplaats. We aten allen onze lunchpakketjes op, waarbij ik een dubbele boterham at met salami, een boterham met kaas en een banaan. Ook dronk ik er een flesje cola bij.

Na het eten stonden wij weer op. We liepen de kerk in, die zelf kleiner dan de basiliek was, en zagen daarin een altaar met wat bankjes, plus beelden en muurbeschilderingen. Vervolgens stapten we de kerk uit en liepen we verder de Giuseppe Azarilaan af. We stopten bij een kleine café-bar, en een aantal van ons gingen daar naar het toilet, terwijl ikzelf een dubbele espresso kocht. Andere reisgenoten kochten ook een drankje of een ijsje, en vervolgens liepen we door. We kwamen bij een rotonde en gingen daar linksaf een andere weg op. Na nog een afslag naar rechts en een naar links we uit op de Via Passano.

De laan leidde ons naar de ingang van een tuinenpark, de Giardini Botanici. Het park verscheidene bloemsieringen en had een klein plein met een fontein. Om de fontein stonden vier hoekbakken met witte bloemen, en daarachter zaten twee struiken opgestyled als sparren, waartussen roze en paarse bloemen stonden. Verderop kwamen we bij een grasveld, waarop een cirkel van rode bloemen stonden.

In het park stond ook nog een villa, Taranto geheten. We liepen een paar paden en wat

trappen op, en splitsen rond 15.30 uur. Ik ging met Bianca, Carlijn en Nadia, en Annelies, terug naar het ingangsterrein, waar een bistro-restaurant stond. We gingen daar zitten aan een lage tafel, op twee lage banken, en bestelden allen iets. Ik bestelde een Desdemonia, een ijscoupe met drie bollen ijs (aardbei, citroen en vanille), met daarop van allerlei vruchtjes en wat slagroom, en deze smaakte heerlijk. Na ruim een halfuur zitten rekenden wij onze consumpties af, waarbij ik 8, 50 Euro betaalde.

Wij verliepen de Botanische tuinen en gingen terug richting ons hotel. Hierbij kwamen we al snel bij het Lago Maggiore, waarbij we pal daarvoor linksaf de weg gingen volgen. We kwamen bij een strandplaats met een groot gebouw, waar sommigen van ons wilden gaan zwemmen, maar ik besloot om met de anderen naar het hotel te lopen. We gingen een brug over, en kwamen vervolgens bij het stadsgedeelte, waar ons hotel (Intra) stond.

Eenmaal bij het hotel gingen wij naar binnen. Ik ging naar m'n hotelkamer, en schreef daarin op over de reis. Na ongeveer drie kwartier, rond 18.00 uur, kwamen de anderen reisgenoten ook aan, en dus ook mijn kamergenoot Alexander. Even voor 18.30 uur liepen we naar de eetzaal, en daar bestelde ik eenmaal zittend aan een van de tafels een kop koffie. Als voorgerecht kregen wij een soort deegpasta met tomatensaus (gnocchi) te eten, en als hoofdgerecht sperziebonen en worteltjes met gepaneerde vis. Als dessert volgde een coupe pannacota.

Na het eten hield de begeleiding een toespraak over morgen. Sommigen van ons gingen naderhand met Annelies en Mees naar een supermarkt toe, Bianca, Michel, Alexander, Mario en ik. We liepen naar een beveiligd parkeerterrein toe, en stapten in een van de twee Flow-busjes die daar stonden. Annelies reed aan, en reed ons zo over de weg langs het meer, door de stad heen. We stopten bij een Lidl-supermarkt, en daar deden Annelies en Mees de boodschappen

voor de komende dagen. Ikzelf kocht een flesje water en een blikje cola, en liep na alles te hebben afgerekend met de andere groepsleden weer naar buiten. We stapten in het busje en gingen terug naar ons hotel.

Eenmaal bij het hotel laadden wij de tassen met boodschappen uit het. We droegen deze naar de begeleidingskamer van hotel toe, en vervolgens ging ik naar m'n hotelkamer. Daar schreef ik ruim een halfuur door over de vakantie. Omstreeks 21.45 uur pakte ik een flesje bier en liep ik naar de eetzaal, waar een paar van mijn reisgenoten met begeleidster Mees een gezelschapsspel speelden. Zelf ging ik zitten aan andere tafel en puzzelde ik wat af in een Bosatlas-puzzelboek (deel 4). Na zo'n drie kwartier puzzelen had ik mijn flesje bier op en ging ik evenals de anderen terug naar onze kamers. Eenmaal in de kamer van Alexander en mij schreef ik nog wat op over de vakantie, en vervolgens poetste ik mijn tanden. Na nog even met Alexander te hebben gesproken, ging ik rond 23.30 uur (omgekleed) op bed liggen.

Di. 29 Jul: SVIZZERA: DIGA DI VERZASCA EN DE STAD LOCARNO

Om 06.30 uur ging de wekker. Amper tien minuten later stond ik op en nam ik een douche in de badkamer. Nadat ik mij had omgekleed, liep ik via de gang naar de ontbijtzaal, waar ik plaatsnam aan een van de tafeltjes. Ik stelde bij het buffet mijn ontbijt samen, en nam hierbij een wafel en een pancake met aardbeienjam, een boterham met kaas en een broodje met kaas, plus een schaaltje met melk en muesli. Qua drank dronk ik wederom twee koppen koffie (uit een ijzeren kan), en na het eten smeerden wij onze boterhammen (lunchpakketjes) voor de middagpauze.

Ik ging naar m'n hotelkamer en poetste mijn tanden. Vervolgens pakte ik mijn tas en liep ik de kamer uit, naar beneden. Wij alle reisgenoten verzamelden ons op de buiten

gelegen binnenplaats en liepen rond 08.45 uur de busjes toe, om in te stapten. Zo reden de begeleidsters aan en gingen we richting Zwitserland, met links van ons het gebergte en rechts van ons het meer.

Na zo'n veertig minuten kwamen we bij de Italiaans-Zwitserse grens. Nog een kwartier later kwamen we in de tunnel bij Locarno, en vlak daarna kwamen we uit op de weg richting Gordola, een dorp. We gingen daar linksaf een weg op, die in de eerste twee kilometers vrij steil omhoog ging, maximaal 10 procent, en daarna afvlakte. We kwamen bij een parkeerplaats, en de begeleiding parkeerde daar de busjes, zodat we konden uitstappen.

Op dit moment hadden wij een uitzicht op een grote dam. We liepen in de richting van de dam, waarvan het looppad een brede asfaltbaan was, en waar in het begin rechts een winkeltje heet. De dam heette Diga di Verzasca en werd ook wel Contra Dam genoemd. Deze had een hoogte van 220 meter, werd gebouwd tussen 1961 en 1965 en diende o.a. voor het verwekken van energie. Daarnaast was de dam ook bekend door een bungeejump-scene in de zeventiende James Bond-film 'Goldeneye' (1995), waarin Pierce Brosnan (geb. 1953) destijds de rol speelde van de geheim agent. Bovendien was er op de dam een springplatform, genaamd 007, waar op sommige momenten kon worden gesprongen met een elastiek om de benen.

Aan beide kanten keken wij uit over het water. Ook maakte de begeleiding een groepfoto van ons allen. Daarna liepen we terug tot aan het winkeltje (nu links) en gingen we daar naar binnen. Terwijl sommigen daar souvenirs kochten of een ijsje, kocht ikzelf een beker koffie. Ik ging naast een paar reisgenoten op een bankje zitten buiten, waarna we zo'n twintig minuten later allen weer naar de busjes liepen.

Eenmaal ingestapt reden de begeleidsters ons weer verder. We gingen een tunnel in en reden zo verder de weg af, waarbij we langs een klein smal meer kwamen, Lago di

Vogorna. Er volgden nog een paar tunnels, en na het achter ons laten van het meer stopten we in een klein dorpje, genaamd Lavertezzo. Het dorpje lag op 535 meter hoogte en had een typische kerktoeren. We stapten uit de busjes en liepen in de richting van een smalle brug, met twee bogen van 10 á 11 meter boven de rivier. De brug heette Ponte dei Sei, en sommigen sprongen zelfs van de brug het water in.

Wij staken de brug over en kwamen zo bij de overkant, dat voornamelijk uit rotsgesteente bestond. We gingen daar zitten en aten onze lunchpakketjes op. Ikzelf at een broodje met kaas en komkommer, een boterham met ham plus een banaan, en dronk daar een pakje jus d'orange bij. Naderhand liep ik naar het lagere rotsgesteente van de oever, waar heel wat reisgenoten ook al waren. Zo genoten we nog van het uitzicht, totdat we rond 13.30 uur weer over de tweebogenbrug terug zouden gaan.

Aan de kant van het wegdek liepen we terug naar de parkeerplaats van Lavertezzo. We stapten daar in de busjes, en de begeleiding reed ons weer terug, waarbij we langs het Lago di Vogorna kwamen en de Contra Dam van Verzasca. Na de naastliggende tunnel gingen we de twee vrij steile kilometers weer naar beneden, waarna uitkwamen bij het dorp Gordola. We gingen daar rechtsaf en reden vrij direct de stad Locarno binnen. Ergens in het centrum van de stad parkeerde de begeleiding daar de busjes op een parkeerplaats, zodat we allen uit konden stappen. Een auto die naast ons ging parkeren deed mij richting een reclamebord oplopen, waarop ik daar tegenaan botste. Maar gelukkig deed dit nauwelijks pijn.

Wij gingen rechtsaf het parkeerterrein af, en liepen een paar straten door. Na een stoplichtenoversteek kwamen we bij een kleine station van een steile kabelspoorbaan (een funicolare). We wachtten daar, en na enige tijd verscheen daar een treintje. Zodra we er waren ingestapt, bracht het treintje ons

naar boven, waarbij het spoor zo'n 16 á 18 procent omhoog. Het treintje was echter zo gemaakt dat we er allen vlak op konden staan. Het spoor had ook enkele bochten en een tussenstation, maar het treintje door naar een eindstation dat nog enkele tientallen meters hoger lag.

Eenmaal bij het eindstation stapten wij uit. We liepen het kleine stationsgebouw uit en kregen nu een uitzicht over het lager liggende Locarno en het daaraan liggende Lago Maggiore. We gingen een trap af, en deze kwam beneden uit bij een klooster, die Madonna del Sasso heette. Het klooster had heel wat trappen, en dezen leidde omhoog naar een kerk, met daarin een altaar stond, met heel wat stoelen, en enkele kapellen zaten. Ook waren er twee orgels, en was er een ruimte met daarin een gebogen tafel, waarin 9 á 10 levensgrote poppen zaten. De middelste pop was herkenbaar als Jezus, en dus beeldde dit 'Jezus Laatste Avondmaal' uit.

Wij liepen terug naar beneden en verzamelden ons bij de in/uitgang van het klooster. De meesten van ons liepen vanuit daar naar het tussenstation van de Funicolare., om daar de trein naar beneden te pakken. Kim, Kevin en Matthijs gingen echter met Mees mee, en wandelden zo met haar naar beneden. We gingen hierbij heel wat trappen af, en langs een kapel, en kwamen bij een straat die behoorlijk steil naar beneden ging. De straat kwam uit bij een weg, en eenmaal daar gingen we linksaf. We liepen een winkelstraat in, waar rechts een ijskraam stond en daarachter een terras zat.

Op het terras zaten aan een paar tafels onze andere reisgenoten. Kim, Kevin, Matthijs, Mees en ik schoven erbij aan. Even later kwam er een serveerster en bestelden wij een drankje, waarbij ik een kop koffie bestelde. Na deze te hebben opgedronken en afgerekend ging ik met een groepje; Annelies, Bianca en Michel en Martijn winkelen. We gingen linksaf de winkelstraat op en gingen even verderop linksaf de weg over, waar een minimarktje

stond. Daar werden allerlei kleine sieraden verkocht. Na lang genoeg te hebben gekeken staken wij terug de weg over en gingen we de winkelstraat weer in. In verscheidene winkels lagen achter vitrineglazen horloges, waar soms wel 3.700 tot 7.400 Zwitserse Franken voor werden gevraagd (zo'n 4.000 á 8.000 Euro). Wij kochten ze natuurlijk niet en liepen door naar het einde van de straat. Om de hoek was een souvenirwinkel, en daar gingen we naar binnen. Ikzelf kocht daar voor 20 Euro een zonnebril, zodat ik beter tegen de zon kon kijken.

Na enige tijd liepen wij weer terug naar onze busjes op de parkeerplaats. Daar kwamen we de rest van onze groep tegemoet. Wij stapten in de busjes, en de begeleidsters reden even later aan. Zo gingen wij Locarno uit en reden via de stadstunnel naar de Zwitsers-Italiaanse grens. Met het meer rechts van ons, en links het gebergte reden we door richting Verbania.

Even over 18.00 uur kwamen wij aan bij ons hotel. Rond 18.30 uur gingen we dineren in de eetzaal, waarbij we als voorgerecht groentesoep kregen opgediend, en als hoofdgerecht een karbonade met rauwkostsalade. Als dessert kregen we ijstaart, en na het eten volgde de gewoonlijke begeleidingsspeech. Hierbij werd niet alleen verteld dat we morgen naar het strand zouden gaan, maar ook dat we vanavond naar de supermarkt.

Tot 19.45 uur verzamelden wij ons op de buiten liggende binnenplaats. Ik ging ook weer mee. Met een groep van zo'n tien man liepen we via de San Vittorebasiliek naar de supermarkt, waar ik drie flesjes bier kocht, een flesje cola en wat chocolade. Nadat we naar ons hotel waren teruggelopen ging ik naar m'n hotelkamer om mijn spullen op te bergen en schreef ik nog wat door aan mijn reisverslag. Zodra ik naar mijn zin er ver genoeg mee was gekomen, pakte ik een flesje bier, een zakje pinda's en mijn Bosatlas-puzzelboek en liep ik daarmee naar de eetzaal.

In de eetzaal ging ik zitten aan een tafel, waar Alexander, Martijn en Matthijs ook aan zaten. Aangezien zij ook bezig waren, opende ik mijn puzzelboek. Ditmaal loste ik een paar vragenpuzzels op, waaronder een over een spoorweg die tijdens de Tweede Wereldoorlog in de Jappenkampen door de Engelsen werden gebouwd. Zo'n drie kwartier ging ik hiermee door, terwijl Martijn wat muziek draaide.

Omstreeks 23.00 uur gingen wij terug naar onze hotelkamers. Ik speelde nog een spelletje (Royal Kingdom) op mijn telefoon, en poetste daarna mijn tanden. Zowat om 23.45 uur lag ik in bed.

Wo. 30 Jul: HET STRAND VAN CANNOBIA

Om 07.45 uur ging de wekker. Ik stond op en ging naar de douche, waar ik mijn lichaam en haren waste en me ook omkleedde. Vervolgens ging ik naar de ontbijtzaal en nam ik daar plaats aan een tafeltje. Ditmaal scheppte ik op; een puddingtaartje, twee boterhammen, waarvan op de ene mozzarella en tomaat, en op de andere baconham, en een broodje met gatenkaas. Qua drank dronk ik er twee koppen koffie bij, en voor het calcium een schaal melk met muesli.

Het ontbijt duurde tot zowat 09.15 uur. Vandaag hoefden wij geen lunchpakketjes te maken, omdat we in de middag zouden gaan picknicken. Ik ging naar m'n hotelkamer, poetste mijn tanden en deed alvast de nodige spullen in mijn tas. Onder mijn lange broek trok ik een zwembroek aan, waarna ik de kamer verliet en naar beneden ging, om buiten op de binnenplaats te gaan wachten.

Zodra wij alle reisgenoten en begeleidsters er waren liepen wij naar de bussen. We stapten in en begeleiding reed aan in Noordelijke richting, met rechts van ons het meer. Zes kilometer voor de Italiaans-Zwitserse grens gingen we rechtsaf de grote weg af en kwamen we daarna bij een parkeerplaats pal

bij het meer. De begeleiding parkeerde de busjes daar en wij stapten uit.

Op dit moment bevonden wij ons in de badplaats Cannobia. We liepen in de richting van een boogvormig lounge-café en gingen er omheen, waarachter een strandzone lag, in de vorm van zand. Wat naar links lag een grasvlakte, en we gingen daar gingen bij een houten tafelbank. We vouwden onze badlakens uit, en terwijl de meesten van ons gingen zwemmen of zonnen schreef ik nog wat op over de vakantie. Sommigen van ons gingen waterfietsen, en aangezien ik dat wel leuk vond liep ik, zodra ik de kans kreeg, in mijn zwembroek en shirt naar de waterkant.

Ik ging voorin in de waterfiets zitten, en fietste twee grote ronden, waarbij Carlijn aan de overkant voorin zat. Achterin zat Bianca, en zij liet zich voor de tweede fietsronde liet vervangen door Alexander. Er stond aardig wat wind, en daardoor golfde het water ook. Maar het fietsen ging goed en leverde op het fotowaardige beelden op van het meer, de huisjes en de bergen.

Nadat we weer bij de oever waren aan gehavend, liep ik naar de lounge-café. Ik kocht daar een beker koffie en liep ermee terug naar het grasvlak, waar heel wat reisgenoten zaten. Terwijl ik slokje voor slokje de koffie opdrank, schreef ik nog wat door aan mijn reisverslag. Totdat rond 12.30 uur de begeleidsters het brood, beleg en drinken tevoorschijn haalden. Ze smeerden de boterhammen, en deelden die aan ons uit, evenals de pakjes met drinken. Ikzelf at twee broodjes, waarvan een met mozzarella, tomaat en salami, en de ander met mozzarella, tomaat en ham. Na het eten vierden wij allen de verjaardag van Kevin, want hij was 33 jaar geworden. We zongen voor hem het verjaardagslied, en verder werd er een taart uitgedeeld.

Na de viering schreef ik nog wat verder aan mijn reisverslag. Daarna liep ik naar het meer en ging ik daar pootje baden. Na een kwartier stapte ik uit het meer en liep het grasvlak over naar een ijscobar. Ik kocht daar een Liuk, een

citroenijs op een dropstaaf, en at deze op, waarna ik terug bij de groep nog even doorschreef. Op een gegeven moment stopte ik ermee, en ging ik met Nadja, Alexander, Annelies en Okki Uno spelen. Dit kaartspel ging door middel van kaarten van dezelfde kleur (blauw, groen, geel, rood) of van dezelfde hoogte (0 t/m 9) en eventuele jokers elkaar te beantwoorden. Ook zaten er overslagkaarten, pakkaarten bij (1 of 2 pakken) en kleurbepaalkaarten bij, en dus kon het alle kanten op. Annelies won twee potjes, en naderhand bestelde ik in het lounge-café nog een beker koffie.

Omstreeks 16.00 uur pakten wij onze tassen in. We liepen terug naar de busjes en gingen daarin terug naar ons hotel, met links het Lago Maggiore en rechts het gebergte. Eenmaal bij het hotel aangekomen stapten we uit de busjes en liepen we het gebouw in, naar onze hotelkamers. Eenmaal in m'n kamer schreef ik nog wat op en verstuurde ik wat foto's over de vakantie naar mijn familie en vriend(inn)en.

Om 18.30 uur ging ik weer naar de eetzaal voor het dinér. Hierbij konden wij ditmaal qua voorgerecht kiezen tussen ravioli en erwtensoep. Ikzelf koos voor erwtensoep, en als hoofdgerecht volgde een bord met aardappels en Italiaanse groenten, met wat stukken omelet erbij. Als dessert kregen wij een flinke bol ijs met een laagje chocolade erover, en na het eten hielden de begeleidsters hun toespraak. Zij vertelden dat we vanavond naar de kant van het meer zouden gaan om van de zonsondergang te genieten, en de volgende dag van een steile kabelbaan af zouden gaan, vastgezekerd in een soort harnas.

Na de speech ging ik m'n hotelkamer. Ik wisselde het dragen van mijn zwembroek in voor de spijkerbroek en maakte dat ik om 20.15 uur beneden op binnenplaats was. Op dat tijdstip vertrokken we en stapten wij de busjes in, die voor het hotel klaar stonden. De begeleiding reed ons via de vlakbij liggende rotonde en de Lidl (waar we twee dagen

geleden waren) naar de andere kant van de stad Verbania, en daar stopten we bij een kleine boulevard met een sierlijke tuin. Wij stapten uit en keken uit over een stuk zuidwestkust, waar we aan de overkant een stadje (Stresa) konden zien. Ik ging er even bij zitten.

Maar lang duurde dit niet. Wij liepen na zo'n twintig minuten terug naar de busjes en reden, eenmaal gestapt, terug naar de rotonde. Even voorbij de rotonde stopten we en stapten we uit de busjes, want links van ons was een kunstmarkt. We bezichtigden deze markt, waar o.a. sieraden, legpuzzels, kleine schilderijen en snoep werd verkocht. Verderop, schuin tegenover ons hotel, stond een overkappingsgebouw, met daarin een pizzeria en een lounge bar. Tegen de zuiderzij kant van het gebouw speelde een man orgel, en zong hij daarbij, waarop vele mensen dansten op de dansvloer. Sommigen van ons dansten ook mee.

Na enige tijd de muziekvoorstelling te hebben gezien konden wij kiezen: terug naar het hotel of nog ergens gaan drinken op een terras. Ikzelf koos voor het laatste en stak met o.a. Nadia, Bianca en Michel, Alexander, Mario en Matthijs de weg over, richting een café. Annelies en Okki gingen als begeleidsters mee, en wij gingen zitten aan een paar tafels op een terras, op het Piazza Matteotti Giacomo (Mattheus Jacobusplein). We bestelden ieder een drankje, en ik bestelde een flesje Corona bier. Tijdens deze terraszitting vertelden we elkaar wat meer over onszelf, en maakten we soms ook een grapje. Degenen die naar het toilet wilden, moesten het café in, en met de lift naar de eerste verdieping voor het doen van hun behoefte.

Even na 23.00 uur liepen wij terug naar ons hotel. Ik ging daar m'n hotelkamer in en schreef nog over de gebeurtenissen van vandaag. Na een halfuur stopte ik met schrijven en poetste ik in de badkamer mijn tanden. Vervolgens ging ik naar bed.

Do. 31 Jul: DE TOKKELBAAN

Rond 07.00 uur werd ik wakker. Ik schreef nog door aan mijn reisverslag, en ging even voor 08.00 uur douchen. Ik kleedde mij om en liep vervolgens naar de ontbijtzaal. Daar nam ik plaats aan een tafel, en schepte ik mijn ontbijt op. Ditmaal was het een schaal muesli-yoghurt, een plakje cake en drie boterhammen, waarvan een met kaas, een met bacon en een met ei, met qua drinken twee koppen koffie.

Het ontbijt duurde tot zowat 09.10 uur. Omdat we pas om 11.00 uur zouden verzamelen voor de dagexcursie hadden we dus nog veel tijd over, en ik ging naar m'n kamer om mijn tanden te poetsen. Ik schreef nog wat door aan mijn reisverslag, en pakte, nadat ik hiermee stopte, mijn tas in. Ik trok mijn jas aan en liep met tas en al de kamer uit, naar beneden, waar een aantal reisgenoten buiten op de binnenplaats stonden te wachten.

Zodra wij er allen waren, liepen we naar de busjes om in te stappen. De begeleiding reed aan, en we gingen langs de rotonde en over de brug langs het meer, waarna we vrij snel rechtsaf gingen. We reden Verbania uit en kwamen na een paar afslagen op een steile hellingsweg, die zo'n 10 á 12 procent steil omhoogging, met haakse haarspeldbochten. Wanneer er een tegenligger kwam, moesten deze en wij passen en meten om er door te komen. Soms moest een van de twee bestuurders dan zelfs een stuk achteruit.

Na een flink eind stijgen kwamen we bij een gravelachtige parkeerplaats. De begeleiding parkeerde daar de busjes, en wij stapten uit de busjes. We bevonden ons in een klein dorpje, Aurano, en liepen onder een boog door een grintpad op. Deze boog zich tussen het gras rechtsom naar beneden en kwam daar uit bij een laag, langwerpig restaurantgebouw, met heel wat ramen en een schuin dak. Rechts van het uiteinde van het gebouw zat een landingszone, en daar kwam een lange kabelbaan schuin van boven

op uit. Om de paar minuten landde hier iemand of twee personen, wat zowel zittend als liggend zijn, en het hoogste punt van de kabelbaan was een huisachtige hut aan de overkant van de vallei. Deze stond daar minstens een paar honderd meter hoger, wat het er erg indrukwekkend uitzag.

Dit was de kabelbaan, waar Annelies het gisteren over had, ofwel de tokkelbaan of Zipline. Allereerst liepen wij naar de achterkant van het restaurantgebouw, en daar werden we verwelkomd door een vrouw. Zij schoof vier kleine tafels aan elkaar, tot een lange tafel, en zo konden we er alle zestien aan zitten. Even later kregen wij een lunch opgediend, bestaande uit sneeën stokbrood, verschillende soorten kaas en lapjes vlees, met olijven en paprikareepjes. Ook werd er water bij geschonken, en natuurlijk genoten wij van deze maaltijd.

Even na het eten stelde Annelies aan ons de volgende vraag, wie ons aan de tokkelbaan naar beneden wilde gaan. Zeven reisgenoten zeiden nee. De anderen vijf, Kim, Bianca & Michel, Mario en Matthijs zeiden ja. Ik twijfelde, want ik was nog nooit van zoiets afgegaan. Aan de ene kant vond ik het een eng idee, om met veel snelheid honderden meters naar beneden te gaan, aan de andere kant zou het mij een morele kick geven, waar ik later nog over kon praten. Met een kloppend gevoel in mijn hart antwoordde ik ja, en even later moest ik op een tablet mijn naam en gegevens invullen inclusief een paar handtekeningen. Er werd een alarmklokje op tafel geplaatst, en als deze zou afgaan waren we aan de beurt.

Zodra het signaal afging stonden Kim, Bianca & Michel, Mario, Matthijs en ik op. We liepen naar een busje op een open plaats naast het restaurant en stapten erin. Annelies en Mees gingen als begeleidsters mee, en een mannelijke chauffeur reed ons over de weg in de richting van het bovenste punt van de tokkelbaan. We gingen hierbij over een smal weggetje, en geregeld moest de chauffeur

toeteren met de claxon om verscheidene tegenliggers te waarschuwen. Bovendien liep het weggetje steil omhoog, en deze kwam uit op een keienweg. Dit weggetje leidde op haar beurt naar een stenen hut, en dit was het beginpunt van de tokkelbaan.

Wij stapten uit het busje, bedankten de chauffeur voor de rit, en gingen een zandpad op. We bewandelden deze een stuk naar beneden, en kwamen daar bij de start-hut. Daarin stond een instructeur en een medewerkster, en zij vroegen ons of wij zittend of liggend wilden tokkelen. Ik koos voor zittend, en zou in deze afdaling gezelschap krijgen van Annelies. Achter ons gingen dan Matthijs en Kim alleen, gevolgd door Bianca en Michel samen, en ten slotte Mario en Mees. Op instructies kregen wij een zekeringsharnas aangetrokken, en deze werd vastgeketend aan de kabel. Ook kregen we een helm op, en een bril tegen de felle wind.

Daar stonden Annelies en ik dan, gezekerd, met onze voeten op het houten startplateau. De instructeur vroeg of we er klaar voor waren. Met een kloppend hart antwoordde ik: 'Let it just Come, that Hurricane' en trok mijn voeten in. De instructeur liet ons los, en zo zoefden Annelies en ik naar beneden, tegen een hellingsgraad van bijna 30 procent. Nog even vroeg ik mezelf waar ik aan begonnen was, maar al snel kwamen we boven de vallei. In de vallei stonden vele naaldbomen, en voor ons uit konden wij de kabelbollen al zien. Ook het eindpunt van de tokkelbaan werd zichtbaar, want de landingszone naderde, met daarbij het restaurantgebouw.

Voor ik het wist waren we alweer beneden. We werden op de landingsplaats van de kabel losgemaakt, en zaten nu weer op een hoogte van 960 meter Aurano-Alpe Segletta. De starthut van de tokkelbaan bleek op 1307 meter hoogte bij Pian d'Arla te staan, en dus waren we 347 meter naar beneden gegaan. Zodra ik los was wilde ik direct naar de lange tafel gaan om een kop koffie te bestellen, maar ik realiseerde mij dat de anderen zes ook

nog beneden zouden geraken. Ik liep terug naar de landingszone en zag daar toch nog Kim zwevend aankomen, gevolgd door Bianca en Michel, en Mario en Mees. Nadat alle tokkelaars waren geland, gingen we naar een bali, waar we allemaal een foto kochten. Voor 6 Euro mochten ieder onze tokkelfoto kopen, en naderhand kocht ik nog mijn kopje koffie. Ik dronk deze op, en liep daarna naar de begeleidsters, want dezen stonden al klaar met de reisgenoten om weer te vertrekken.

Wij liepen van het restaurant af naar het grindpad en gingen daarop naar boven. Eenmaal op de parkeerplaats stapten we in de busjes, en de begeleiding reed aan om via de steile hellingweg weer naar beneden te gaan. Met een dalingspercentage tot 10 á 12 procent gingen we door de haarspeldbochten en kwamen we soms tegenliggers tegen, waarbij de rijbaan amper breed genoeg was om twee tegenliggers elkaar te laten passeren. In het uiterste geval gold dan de regel dat de klimmer voorrang had op de daler. Na ruim een kwartier eindigde de daling en kwamen we uit op een bredere weg. Deze leidde naar Verbania en via enkele straten kwamen we bij het meer. We gingen linksaf en gingen vervolgens de brug over, waarna de rotonde volgde, met daarachter aan de linkerkzijde ons hotel.

Zodra de busjes stopten stapten wij eruit. We liepen naar de binnenplaats van het hotel, waar een van de begeleidsters ons vroeg of wij nog wilden gaan winkelen in de stad. Ondanks dat het pas 16.15 uur was ging ik terug naar m'n hotelkamer, en daar schreef ik nog wat op over de vakantie. Ook speelde ik het telefoonapp-spel Royal Kingdom, waarbij er steeds in een bepaald aantal zetten een level moest worden uitgespeeld, door met drie of meer van dezelfde kleur een rij te maken. Met het maken van vier of vijf naast elkaar, of een hoek uit drie bij drie werden er zelfs explosieven verdiend om zo sneller door zo'n level heen te komen.

Omstreeks 18.00 uur kwamen de winkelende reisgenoten terug in het hotel. Alexander kwam dus ook in onze hotelkamer en had een Italiaans exemplaar van het stripboek *Tintin en Tibet (Kuifje in Tibet)* (1959-60) gekocht, een van de 23 Tintin/Kuifje-stripboeken getekend door Hergé (Georges Remi; 1907 - 1983). Om 18.30 uur volgde het diner, en gingen we daar in de eetzaal zitten aan de tafels. Ik bestelde qua drinken een kop koffie, en als voorgerecht konden we kiezen tussen soep en spaghetti in tomatensaus. Ik koos voor de spaghetti, en als hoofdgerecht kregen we van de serveersters een hamburger met kaas en vijf aardappelkroketten opgediend. Als dessert volgde een citroenpuddingtaartje, en na het diner hielden de begeleidsters hun toespraak.

Tijdens de speech vertelde de begeleiding dat er vanavond om 21.00 uur een muziekingo zou worden gehouden, maar dat we eerst nog boodschappen zouden gaan doen. Ditmaal ging ik wel mee, en om 19.45 uur liepen we naar de Tigros-supermarkt, die even voorbij de rotonde aan de grote weg zat. Ik kocht daar een flesje bier en een zak tortilla chips, en zodra iedereen klaar was liepen we terug naar ons hotel. Daar maakten we ons op voor de bingoavond.

Even voor 21.00 uur ging ik zitten in de eetzaal. Anderen waren er al, en rond dat tijdstip kwamen ook de begeleidsters binnen. Zij reikten aan ons allen ieder een bingokaart uit, en daarop stond in vier rijen van vier vakjes op elk vakje de titel van een liedje. Elke keer werd er een liedje gedraaid, en als deze een van de zestien op onze bingokaart was moesten we die doorstrepen. In de eerste ronde moesten we om een prijs een verticaal rijtje volmaken, in de tweede ronde een horizontaal en verticaal rijtje en in een volle kaart. Tijdens deze bingo klonken nummers als 'Roxanne' van The Police (1978), 'With or Without You' van U2 (1987), 'Stairway to Heaven' van Led Zeppelin (1971), 'Shake It Off' van Taylor Swift (2014), 'Perfect' van Ed Sheeran (2017) en 'Brabant' van Guus Meeuwis (2002), en wanneer iemand dan het

bingodoel haalde moest degene hardop bingo! roepen. De bingo werd dan nagecheckt, en als deze klopte kreeg de desbetreffende deelnemer een prijs. Wanneer de bingo vals, moest diegene een liedje zingen en een keer was dat het geval. De valse roeper zong 'Shallow' van Lady Gaga en Bradley Cooper' (2018), en de winnaars waren: Verticale rij; Martijn, Horizontale en Verticale rij; Bianca, en Volle Kaart; Martijn.

Na de muziekbingo bleven sommigen van ons, waaronder ik nog in de eetzaal. Omstreeks 22.45 uur liep ik naar m'n hotelkamer en schreef ik daar nog wat bij over de vakantie. Ook speelde ik het spel Royal Kingdom op mijn telefoon. Vervolgens poetste ik in de badkamer mijn tanden en ging ik naar bed.

Vr. 1 Aug: DE WANDELING

Om 07.40 uur ging de wekker. Nadat Alexander gedoucht had ging ikzelf douchen, en poetste ik mijn tanden om me daarna weer aan te kleden. Ik liep naar de ontbijtzaal, koos daar m'n plaats uit, en scheppte mijn ontbijt op. Ditmaal waren dat drie boterhammen, een met kaas, een met salami, en een met ei, en een schaal muesliyoghurt, met qua drinken twee koppen koffie. Na het ontbijt smeerden wij onze lunchpakketjes, waarna ik terugliep naar m'n hotelkamer. Ik poetste daar mijn tanden en deed mijn zwembroek aan, waarna ik nog wat doorschreef aan m'n vakantieverslag. Ook paste ik de inhoud van mijn tas aan.

Even voor 10.30 uur liep ik naar beneden, waar ook mijn reisgenoten en de begeleidsters stonden. Wij liepen naar de busjes en gingen erin zitten, waarna de begeleiding ons in noordelijke richting reed, met rechts van ons het Lago Maggiore. Na ruim 7 minuten gingen we bij Ghiffa linksaf, en zo gingen we bergop met stijgingspercentages tot zo'n 10 procent. Na een paar haarspeldbochten kwamen we bij een parkeerplaats, waar in de buurt een paar kerken en een restaurant moesten staan. We

stapten uit het busje en zouden vanaf hier gaan wandelen. Wij reisdeelnemers konden kiezen uit drie wandelroutes, een korte wandeling van 2,1 km, een middellange wandeling van 4,8 km, en de lange wandeling van 8,4 km.

Ikzelf koos voor de middellange wandelroute van 4,8 km. Anderen die deze afstand kozen waren Nadja, Mario en Martijn. Mees ging met ons mee, en de route begon gelijk met een steile trap, waarvan de treden ook nog eens bergop gingen. We stegen zo in de eerste 200 meter zo'n 40 á 50 meter, waarna een steile pad omhoog volgde. Enkelen van ons gingen snel van start, maar ik wist dat ik daar niet in mee kon gaan en volgde mijn eigen tempo. Desondanks zweette ik al vrij snel, maar na zo'n 500 meter werd een van mijn wandelgenoten moe, waarop ons groepje even stopte. We dronken ieder wat water en liepen even later weer verder, waarna we opnieuw op een trapparcours gedeelte kwamen. Een zandhelling volgde, en deze ging minder steil omhoog en kwam uit bij een kruising. We gingen recht op een pad op, dat ongeveer vlak liep, en konden daarbij links naar beneden kijken op het blauw van het Lago Maggiore. Daarvoor stonden bomen.

Wij gingen nog een helling op, en kwamen daarna bij een quasi-vlakte, waar stenen stonden. We gingen op de stenen zitten en gingen daar wat eten en drinken. Ikzelf at een croissant en dronk een pakje jus d'orange. Rond 12.20 uur liepen wij verder, en we volgden het pad, waarbij deze een stuk smaller werd en waar bladertakken over hingen. Op een gegeven moment kwam dit pad uit bij een brede keienpad, en zo'n 400 meter volgden we deze. Vervolgens kwamen we bij een soort driesprong, waar links een pad naar beneden liep.

Wij gingen linksaf het dalende pad op, en kwamen even later bij een haarspeldbocht, die rechtsaf omhoog. We daalden verder, en zagen nog even later in ons een liggende boomstam aan de linkerkant verschijnen. We

gingen op de stam zitten en aten daar de rest van onze lunches op, waarbij ik een broodje kaas en komkommer at, en wat dronk uit mijn waterfles. Tijdens het lunchen spraken Nadja, Martijn en ik met elkaar over onszelf, waardoor we elkaar wat beter leerden kennen.

Na een halfuur rusten kwam er van boven een groep aangewandeld, die van de lange wandelroute. Deze bestond uit Kim, Alexander, Kevin, Mathijs en Thomas, met als begeleidster Okki. Zij bleken hun route andersom te hebben gelopen, en hebben daarbij op een gegeven moment een verkeerde afslag genomen. Als een grote groep gingen verder het pad af, waarbij we eerst een haarspeldbocht doorgingen naar links en vervolgens bij een plek kwamen waar links vier houten bankjes stonden. Ook stond er een bak met een waterkraan, en een aantal van ons vulden daar hun waterfles mee. Na het vullen van de flessen liepen wij verder en kwamen we later bij een trapje met een kapel. Eenmaal bij de kapel, ging de afdaling over in trappen, waarbij we nog sneller daalden en door nog twee haarspeldbochten gingen.

Opeens ging de afdaling over in een vlak pad. Die leidde via een kruising naar een café-restaurant, en daar zaten degenen die de korte wandeling hadden genomen: Carlijn, Bianca en Michel, en Dennis, met Annelies. We gingen bij hen zitten en bestelden ieder een drankje. Ik nam een kop koffie, en terwijl een aantal van mijn reisgenoten het kaartspel Uno speelde, schreef ik nog wat op over deze vakantie. Toch wilde ikzelf ook nog even meespelen, en Kim zo aardig om haar Uno-deelname te offeren voor mij. Ik speelde twee potjes met Nadja, Alexander en Mees, waarvan Mees het ene potje won en ik de andere.

Zowat om 14.45 uur rekenden wij in de bar onze drankjes af. We verlieten het café-restaurant, en liepen naar een grasterras, waar drie kerkjes en kapellen aan stonden. Dit heette de Sacro Monte della Santissima Trinita

(Heilige Sint-Triniteitsberg?), en op dat terrasvlakte hadden we een mooi uitzicht op een flink stuk land en het meer. De begeleiding maakte wat foto's van ons, en vervolgens liepen we terug naar de busjes.

Wij stapten in de busjes, en zo reed de begeleiding ons de helling af, richting Ghiffa. Daar gingen we rechtsaf de grote weg op, en eenmaal terug bij ons hotel stapten we uit. Ik ging naar m'n hotelkamer, en schreef daar nog wat op over de vakantie. Ook paste ik de inhoud van mijn bagagetas aan, en rond. 17.00 uur ging ik met Alexander en Thomas, en Okki via de binnenplaats naar buiten. We gingen rechtsaf en liepen de rotonde en een daarnaast liggend haven voorbij, waarna we over de brug gingen. Achter die brug stond links een kunstachtig gebouw, en daarachter was een grasveld met een speelplaats. We liepen tussen het gebouw en de speelplaats door, en kwamen zo bij een klein strandje. Vlak daarvoor vouwden we onze badlakens uit, en gingen we daarop liggen, op het gras, in de zon. Het strandje liep op los zand licht naar beneden, en zo konden wij het zoete water in. De temperatuur ervan was zo'n 18 á 20 graden, en ik ging daar tot mijn middel in, terwijl Thomas veel verder het water inging.

Nadat ikzelf uit het water kwam, ging ik nog even liggen op mijn badlaken. Rond 18.00 uur stonden wij allen echter weer op, en liepen we terug naar ons hotel. Ik kleedde mij daar om in m'n hotelkamer, en ging vervolgens naar de eetzaal. Ik bestelde qua drinken een kop koffie, en als voorgerecht kregen mijn reisgenoten en ik rijst in currysaus (risotto) opgediend. Als hoofdgerecht volgde vis met aubergine, en als dessert kregen wij ieder een ijswafel, waar op de helft van beide vlakten elk een koekje zat, en aan de andere kant een hulsel van nootjeschocolade.

Na het diner volgde de toespraak van de begeleidsters. Zij vertelden ons dat we de volgende dag naar de markt van Verbania zouden gaan, en s middags een waterval zouden bezoeken. Deze avond zouden we nog

ergens gaan drinken in de stad, en voor degenen die meewilden was het om 21.00 uur verzamelen op het binnenplein. Omdat het nu rond 19.45 uur was ging ik naar m'n hotelkamer en schreef ik daar nog wat op over de vakantie.

Rond 20.55 uur ging ik naar beneden, waar de meeste reisgenoten en de begeleidsters al klaarstonden. We liepen het hotelgebied uit, en liepen via een overdekte terras en een smalle straat richting het hoger gelegen San Vittore-plein, met daarop de gelijknamige basiliek. We kwamen daar bij een feestevenement en zochten daar een paar bankjes om daar te kunnen zitten en een band te bezichtigen, maar vrijwel alle bankjes waren bezet. Even later liepen wij verder en gingen we daarbij linksaf een straat in, die naar beneden ging. We kwamen uit bij de rotonde, aan het meer, en gingen daar linksaf richting het terras waar we twee dagen geleden hadden gezeten.

We gingen zitten aan een paar tafeltjes en bestelden daar ieder een drankje. Ikzelf nam een kop koffie en zat aan een tafeltje met Alexander, Dennis en Michel. Vanuit het terras zagen wij voor een gebouw een vrouw met donkerrood haar viool spelen, en zij speelde nummers na als 'Stairway to Heaven' van Led Zeppelin (1971), 'I Don't Want to Miss a Thing' van Aerosmith (1998), 'Bohemian Rhapsody' van Queen (1975) en 'Viva la Vida' van Coldplay (2008). Het was mooi om te zien en te horen, en ook dronk ik er als tweede drankje een flesje Corona Bier bij.

Zowat rond 23.00 uur rekenden wij in het bijbehorende café onze drankjes af. We liepen terug naar ons hotel en gingen daar naar onze kamers toe. Eenmaal in m'n hotelkamer schreef ik nog wat op over vandaag en sprak ik nog even met Alexander, waarna ik rond 00.00 uur mijn tanden poetste. Daarna ging ik slapen.

Za. 2 Aug: DE WATERVALLEN VAN PESCONA

Om 07.40 uur ging de wekker. Ik stond op, nam een douche in de badkamer en kleeedde me daarna om. Vervolgens liep ik naar de ontbijtzaal en koos ik daar een zitplaats uit. Bij het opscheppen nam ik twee boterhammen, een met kaas en een met ei, een appel en een schaal met bowlvruchten, met qua drinken erbij twee koppen koffie. Een lunchpakketje hoefden wij niet te smeren, want de lunch zou plaatsvinden in de eetzaal.

Omdat het bezoek aan de markt voor 10.00 uur stond ingepland en het pas 09.15 uur was ging ik eerst naar m'n kamer. Ik poetste daar mijn tanden, schreef nog wat op over de vakantie en trok daarna mijn schoenen aan. Even voor 10.00 uur liep ik naar beneden en wachtten ik en m'n reisgenoten op het binnenplein. De begeleidsters kwamen eraan, en met hun liepen we naar de hoofdweg, waar we rechtsaf gingen richting de supermarkt.

Binnen een paar minuten waren we bij de markt. Er stonden daar vele kramen, waar o.a. kleding, schoenen tassen portemonnees werden verkocht, evenals sierraden en speelgoed. Na een flinke straat aan deze kramen te zijn afgegaan kwamen we bij een marktgebied waar voedselproducten werden verkocht, zoals brood, kaas, vlees (vooral veel worst), groenten en fruit. Sommigen van ons kochten iets op de markt, maar ik kon zelf niks vinden en hield het rond 11.30 uur voor gezien. Ik liep terug naar ons hotel, en werd tijdens de wandeling vergezeld door Mees. Ik ging naar m'n hotelkamer en schreef daar nog wat op over de reis. Ook speelde ik op mijn telefoon Royal Kingdom, waarbij ik kleurcombinaties in elkaar moest schuiven, om binnen een bepaald aantal zetten optijd alle opdrachten weg te spelen.

Omstreeks 12.30 uur liep ik naar de eetzaal. Ik ging daar zitten aan een tafeltje, waar Kim, Nadja en Alexander aan zaten. Alle drie hadden zij iets gekocht op de markt, waarbij Alexander me enthousiast een sjaal van Inter

Milan liet zien. Kim had een fles olijfolie gekocht, en Nadjia een paar miniatuurauto's en enkele armbandjes voor een paar genoten in haar familie. Onze lunch bestond uit twee broodjes, waarbij ik er een nam met salami en komkommer, en eentje met kaas en tomaat, en qua drinken kregen een beker vruchtendrank, waarbij ik koos voor appelsap. Als afsluiter van de lunch kregen wij ieder een grote cannoli (een Italiaans rolgebakje). Hierbij konden we kiezen uit drie smaken; chocolade, vanille en pistache, waarvan ik de laatstgenoemde koos.

Na de lunch zouden wij om 13.45 uur verzamelen voor het volgende uitstapje. Ik ging weer naar m'n kamer, paste daar de inhoud van mijn tas aan en trok mijn zwembroek aan. Ik ging naar beneden, sloot me daar op het binnenplein aan bij de groepsgenoten, en liep vervolgens met hen en de begeleiding naar de busjes. Eenmaal ingestapt reden de begeleidsters aan richting de rotonde, waar we rechtdoor gingen totaan een klein dorpje, Feriolo. We gingen daar rechtsaf en kwamen zo in de Simplonvallei, waarbij we door een drie kilometer lange tunnel gingen. Bij het stadje Omegna kwamen we uit de tunnel en zagen we daar rechts van ons een meer liggen, Lago d'Orta (Ortameer). We gingen van de grote weg af, en kwamen op een hellingweg die zo'n 5 á 7 procent omhoog ging. Na amper drie kilometer kwamen we een klein plaatsje, Pescone, en even verderop lag een parkeerplaats.

De begeleidsters parkeerden de busjes, en wij stapten uit. We liepen een paar honderd meters terug naar beneden en kwamen weer uit in Pescone. We gingen daar linksaf een keienpad op, die steil omhoog ging, en even later daalde die weer richting een valleitje en een stroming. In de stroming kwam een waterval uit, en hier hielden wij stil. We gingen zitten op de bijliggende rotsen, waarbij sommigen hun broeken uitdeden om in hun zwemkleding pootje te gaan baden in de stromingsplas. Ik ging zelf ook het water in, en ging tot mijn knieën de plas in, terwijl

sommigen tot hun middel erin gingen. Op een gegeven moment liep ik terug naar de rots en liet ik mijn voeten drogen, om vervolgens mijn spijkerbroek en schoenen weer aan te doen. Daarna ging ik nog even verder met schrijven, terwijl drie reisgenoten (Kim, Kevin en Matthijs) met Okki een zijpad opgingen dat verder naar boven leidde.

Opeens was het weer tijd om terug te gaan. Wij liepen terug het pad af, en gingen ze terug naar de busjes. Zodra we daar weer zaten, reed de begeleiding aan, en die bracht ons via de hellingweg weer naar beneden. Eenmaal bij de grote weg gingen wij rechtsaf, en zo kwamen we langs Omegna met het zicht op de Lago d'Orta. We gingen door de drie kilometer lange tunnel heen en kwamen weer uit in de Simplonvallei, waar we de weg volgde totaan Feriolo. Bij dat dorpje sloegen we linksaf, en zo gingen we terug richting Verbania.

Omstreeks 16.15 uur kwamen wij aan bij ons hotelkamer. Ik ging naar m'n hotelkamer en schreef daar nog wat op over de reis. Vervolgens keek ik televisie, en daarop zag ik op een sportzender de Italiaan Giulio Ciccone de Baskisch-Spaanse eendagsklassieker Klasika Donostia (Clasica San Sebastián). Een praatprogramma over voetbal volgde, en daar keek Alexander weer aandachtig naar.

Even voor 18.30 uur liep ik naar de eetzaal, waar vele van mijn reisgenoten ook al zaten. Ik ging daar zitten, en vijf minuten later kwam de begeleiding, die ditmaal startte met hun toespraak. Zij vertelden dat we morgen om 08.00 uur zouden ontbijten, om daarna rond 09.15 uur per busjes naar Milano toe te gaan. Na deze speech gingen wij eten, en het voorgerecht bestond uit lasagne. Als hoofdgerecht kregen we kip met paprika, en als dessert ieder een stuk tiramisu.

Na het eten gingen een aantal van ons naar de supermarkt om boodschappen te doen. Ik ging ook mee, en kocht daar een kartonnen rol met chips, en een fles wijn die ik aan mijn moeder wilde geven. Zodra de begeleiding en mijn reisgenoten het nodige hadden gekocht,

liepen we terug naar ons hotel. Allereerst ging ik daar naar m'n hotelkamer en schreef ik zo'n halfuur door over de reis. Daarna ging ik met mijn Bosatlas-puzzelboek en flesje Italiaans bier en een zak tortillachips naar de eetzaal, waar een reisgenoot muziek had aanstaan, en een paar anderen op hun telefoon aan het appen waren. Ik loste een paar puzzels op, waarvan een over een spoorlijn van de Noorse hoofdstad Oslo naar de toeristische fjördenstad Bergen. Het bier dat ik dronk heette Menagrèa Rossa, kwam uit de stad Biella en had een alcoholpercentage van 7, 5. Ook sprak ik met Mario, waarbij het had over de film 'The Last King of Scotland' (2006). Forest Whitaker speelt hierin de rol van de rol van de voormalige Ougandese president en dictator Idi Amin (1924-2004), en zou een verre familielid van hem zijn.

Omstreeks 23.00 uur verlieten wij de eetzaal. We gingen naar onze hotelkamers, waar ik als eerste in m'n hotelkamer mijn tanden poetste. Daarna ging ik nog wat lezen, om vervolgens in slaap te vallen.

Zo. 3 Aug: MILANO (MILAAN)

Al om 07.00 uur ging de wekker. Ik stond op en nam kort daarna een douche, omdat we vandaag vrij vroeg gingen vertrekken. Ik kleedde mij om, en liep rond 08.00 uur naar de ontbijtzaal toe. Zodra ik daar een plaatsje aan een van de tafels had uitgekozen, schepte ik op, waarbij ik drie boterhammen nam, een met bacon, een met kaas en een met ei, plus een appel en een plakje cake. Qua drinken dronk ik twee koppen koffie en een glas jus d'orange, en na het eten ging ik weer naar m'n hotelkamer. Ik poetste daar mijn tanden en pakte mijn tas in, om daarna te maken dat ik voor 09.10 uur op het binnenplein van ons hotel kwam.

Wij liepen naar onze busjes en stapten erin. De begeleidsters reden aan, in de richting van de rotonde, en zo gingen we vanaf daar naar Feriolo, waar we de snelweg opgingen, maar

ditmaal in zuidelijke richting. Via Arona en Busto Arsizio reden we in de richting van Milaan, waarbij we ieder in het busje waar ik in zat, een nummer mocht aanvragen. Martijn vroeg 'Not Strong Enough' van Boygenius (2023) aan, Matthijs 'Wake Me Up When September Ends' van Green Day (2004), Dennis 'Love Is a Stranger' van Eurythmics (1982), Alexander 'Walk on Water' van Eminem feat. Beyoncé (2018) en ik 'Strangest Thing' van The War on Drugs (2017). Na ruim 95 kilometer rijden in 80 minuten nam de begeleiding de afslag richting Lampugnano, een Milanese voorstad, en gingen we daar vrij snel linksaf een parkeerplaats op. Zij parkeerden daar de busjes, en vervolgens stapten wij uit. We liepen richting het parkeergebouw, gingen er onderdoor, en kwamen bij de ingang van een metrogebouw. De begeleidster kochten daar zestien kaartjes, en zo konden wij allen de metro in. We scanden de kaartjes bij een toegangspoortje, en konden daarna de trap nemen naar beneden. Daar was het metro-perron.

Na ongeveer tien minuten wachten verscheen onze metro-trein. Wij stapten in, en de trein reed ons langs heel wat metrostations, waarna we na tien stations uiteindelijk uitstapten. Deze halte heette Piazza di Duomo (Domplein), en via de toegangspoortje kwamen we bij een trap die naar boven leidde. Eenmaal boven kwamen we uit op een groot plein, waaraan o.a. een grote galerij stond, een aantal flatachtige gebouwen en een groot domskathedraal, waar de Bossche Sint-Jans-kathedraal weinig bij voorstelde. Het uitzicht was bijzonder fotowaardig, en dus namen mijn reisgenoten en ik foto's van het plein, de gebouwen en elkaar.

Allereerst liepen wij daarna naar een zijstraat, omdat enkelen van ons naar het toilet moesten. Vervolgens gingen we naar de domskathedraal toe. We kochten daar kaartjes voor de ingang en stapten, na door de beveiliging te zijn gefouilleerd, de kathedraal binnen. Wat we daar zagen was indrukwekkend. De kerkhal was enorm, en

bestond uit vele booggangen, die ondersteund en deels werden gescheiden door pilaarpalen. De muren waren beschilderd met sacramentstekeningen en fresco's, en tegen de muur van het meest rechtse halgedeelte stonden biechtkasten. Tussen twee van die kasten stonden een paar kaarsentafels, en daar mochten wij tegen een kleine gift een kaarsje opsteken. Ikzelf stak er eentje op voor mijn in 2020 overleden vader. Even verderop was tussen de pilaren door te zien dat er vele mensen op de houten banken zaten, en dat op een van de treeën van een trappenpodium, bij het altaar, een priester aan het preken was. Daarbij werd op de orgel stukken van het gelovige lied 'Gloria in Excelsis Déo' gespeeld. Ik keek er even naar, en liep daarna terug het gangdeel af, waarna ik rechtsaf ging, naar de linkerkant van de banken. In het linkse halgedeelte stonden ook enkele biechtkasten, en verder een giftenbak en een bad omringd door een kooi. Ook zaten tegen een deel van de muur schilderijen over de kruisiging van Jezus van Nazareth.

Na dit alles gezien te hebben liep ik terug naar het halgedeelte bij de in/uitgang. Daar wachtte ik met mijn reisgenoten op de anderen van de groep, waarbij Alexander als laatste terugkwam. Eenmaal compleet gingen we naar buiten, en daar splitsten wij op in twee groepsdelen. De ene groep bestond uit; Annelies met Nadja, Alexander, Dennis, Mario, Mathijs, Michel en Thomas, en ging naar het voetbalstadion van AC Milan en Internazionale (Inter Milan), terwijl de tweede groep uit; Mees en Okki, met Bianca, Carlijn, Kim, Kevin, Martijn en ik bestond. Onze groep zou gaan winkelen, en wij liepen een buigende straat in om de dam, genaamd de Piazza Reale (Koninklijk Plein). Zo kwamen we uit op de Via Agnello (Schapenlaan), en drie keer gingen we bij de eerste rechtsaf, waardoor we om een flatblok liepen. Uiteindelijk kwamen we in een straat, waar rechts een paar eetcafés zaten.

Wij stopten bij een broodjeszaak, en gingen zitten aan een lange tafel, die de uitbater voor ons aan elkaar schoof uit drie tweepersoons

tafeltjes. Aan beide uiteinden stonden elk een extra stoel, en zo konden we ieder een broodje bestellen. Ikzelf bestelde er een met brie, spek en tomaat, en qua drinken kregen wij er allen een glas water bij. Na de lunch gingen we verder, en kwamen we weer uit bij het Piazza del Duomo.

Vanuit dit plein liepen wij door. We kwamen langs een standbeeld, die van Vittorio Emanuele II (14 Mrt. 1820 - 9 Jan. 1878). Deze was van 1849 tot 1861 Koning van Sardegna (Sardinië), en van 1861 tot 1878 Koning van Italië, na de verovering van het Italiaans vasteland. Dit standbeeld werd van 1892 tot 1893 gebouwd in opdracht van Ercole Rosa (13 Feb. 1846 - 12 Okt. 1893) en is opgedragen aan de overwinning in 1861 van Vittorio Emanuele II. We bekeken het standbeeld en liepen daarna verder, waarbij we een straat overstaken. Aan deze straat stond een souvenirwinkel, en we gingen daar naar binnen. Ik kocht in deze winkel een nagelknipper, waaruit een flesjesopener en een klein zakmesje uit kon worden gedraaid.

Zodra wij weer buiten waren gingen we schuin linksaf. We liepen door een vrijwel rechte straat, die uitkwam bij een rotonde. Aan deze rotonde zat een lego-winkel, en we gingen daar naar binnen om te kijken. In de winkel was van alles te zien, zoals bouwwerken van Lego Belleville, Lego Minecraft, Lego Freestyle, Lego Technic en Lego Modular Building. De laatstgenoemde was indrukwekkend, omdat de lego-gebouwen qua grootte goed overeenkwamen met die van het poppetje. Ook waren er dure lego-kastelen te bewonderen. Eenmaal weer buiten liepen we nog een stukje van de rotonde af, en gingen we daarna rechtsaf een lange straat in, de Via Dante.

Voor ons konden wij al een toren zien. Deze maakte deel uit van een groot kasteel, Il Castello Sforzesco (Sforzakasteel). Dit was inmiddels duidelijk zichtbaar, toen we bij een voorliggende rotonde kwamen. Op deze rotonde stond een standbeeld van voormalig

staatsgeneraal Giuseppe Garibaldi (4 Jul. 1807 - 2 Jun. 1882), die in 1860 met zijn leger streed om de vrijheid van Italië en de Sicilië ten val bracht, en na zijn overwinning de macht overdroeg aan Vittorio Emanuele II. We staken naast de rotonde de straat over en kwamen bij een markt, waar aan de rechterzijde winkeltjes, cafés en ijsbarren stonden. Bij een zo'n ijsbar kocht ik een hoorntje met twee bollen ijs, een met bosvruchten en een met citroen. Met de door ons gekochte ijsjes liepen we naar een bankje op het plein, en daar aten we zittend het ijsje op. Vervolgens liepen we naar het metro-station van dit kasteelplein en gingen we daar in, via een trap naar beneden.

Na inchecken en zo'n vijf minuten wachten verscheen er een trein. Via zeven stations bracht deze ons terug naar het station van Lampugnano. Bianca, Carlijn, Kim, Kevin, Martijn en ik stapten daar met Mees en Okki uit en namen de daar trap naar de metrohal boven. Vanuit daar liepen we het gebouw uit en liepen we het parkeergebouw door, waarna we uitkwamen op de parkeerplaats waar onze busjes stonden. Wij stapten allen in, en Okki reed ons weer richting de snelweg. Onderweg vroegen wij ieder een liedje aan, Bianca 'Links, Rechts' van Snollebollekes (2015), Martijn 'Class Historian' van Bronchó (2014), Mees 'Tranen Gelachen' van Guus Meeuwis (2007) en ik 'Catwalk Criminal' van KANE (2008; het beste liedje dat Nederland ooit heeft voortgebracht). We gingen op de snelweg door een aantal tunnels, en konden op een gegeven moment aan de rechterzijde beneden de Lago Maggiore weer zien. Eenmaal bij het dorpje Feriolo verlieten wij de snelweg en gingen we linksaf de autoweg op naar ons hotel in Verbania. Okki stopte daar vlakbij ons hotel, en zo konden we uitstappen.

Wij staken de over, en liepen zo naar het hotel. Allereerst ging ik daar naar m'n hotelkamer om nog wat op te schrijven over de reis. Even na 18.00 uur kwam ook Alexander de kamer binnen, en ik vroeg hem wat hij van het voetbalstadionbezoek vond.

Hij zei dat het fantastisch was en dat daar veel te zien was. Zo was hij met de andere stadionbezoekers op een van de tribunes geweest en konden ze daar het speelgras goed zien. Ook hadden ze een kleedkamer bezocht, en was er een museum, waar vijf grote prijzenkasten stonden vol met bekercups, die AC Milan en Internazionale ooit hadden gewonnen, zoals Italiaans kampioensbekers en Europa Cup-bekers (later Champions League). Ook hingen er foto's van voormalige spelers, en waren er shirts te bewonderen die de spelers door de jaren heen hebben gedragen. Alexander had voor zijn beste vriend een Inter-shirt gekocht, en voor zichzelf een shirt van Dumfries plus een magneet.

Pas om 19.15 uur gingen wij ons verzamelen voor het avondeten, maar ditmaal deden we dat op het binnenplein van ons hotel. We liepen vanuit daar naar het gebouw aan de overkant, met het schuine dak, en gingen daar een pizzeria in, waarbij we eerst langs de keuken kwamen. We kwamen uit op houten plankenvloer, op palen, waarop vele tafeltjes stonden, en werden verwezen naar een lange tafel gevormd uit meerdere tafeltjes. Daar mochten wij gaan zitten, en zodra we zaten kregen we de menukaarten uitgedeeld. Hierop konden we kiezen uit verscheidene pizza's. Ik koos voor een Pizza Quattro Stagione (Vierseizoenenpizza), met daarop kaas, tomatensaus, champignons, ham, olijven en artisjokken), en nam daarbij een kop gerstenkoffie. Deze pizza smaakte heerlijk, en tijdens het eten vertelde Michel ook het een en ander over het stadion van Milaan.

Nadat wij alles hadden opgegeten rekenden we op onze beurten onze drankjes af (het eten was inbegrepen). We wachtten op elkaar onder het afdak, en zodra iedereen had afgerekend staken wij de straat over. We liepen terug naar ons hotel, en ik ging daar naar m'n kamer om nog wat op te schrijven over de reis. Na drie kwartier schijven (zowat rond 22.00 uur) greep ik naar een flesje bier en wat snoep, en liep ik naar de eetzaal toe. Daar ging ik zitten

aan een tafeltje en loste ik een paar puzzels op in mijn Bosatlas-puzzelboek. Ook sprak ik met enkele reisgenoten die in de zaal zaten. Even na 23.00 uur ging ik terug naar m'n hotelkamer om nog wat door te schrijven over de reis. Daarna poetste ik mijn tanden, en kleepte ik mij om, om naar bed te gaan.

Ma. 4 Aug: DIE BOOTSFAHRT

Al om 07.00 uur ging de wekker. Ik stond op, liep naar de badkamer, nam daar een douche, en kleepte mij om. Ik ging naar de ontbijtzaal, koos daar een plaats aan een van de tafels uit, en stelde daarna mijn ontbijt samen. Ditmaal nam ik twee boterhammen, en met kaas en een met ei, plus een appel en een stukje aardbeienpuddingtaart. Qua drinken nam ik een schaalje sinaasappelsap en twee koppen koffie. Nadat ik alles had opgegeten liep ik terug naar m'n kamer en poetste ik daar mijn tanden. Zodra ik mijn schoenen had aangedaan en mijn bagagetas had ingepakt, liep ik naar beneden naar het binnenplein, want daar moesten wij ons om 09.00 uur verzamelen.

Vanaf de binnenplaats liepen we naar de weg. We staken die over en gingen rechtsaf richting, via de rotonde, naar de haven van Verbania. De begeleidsters kochten daar zestien kaartjes, en zo konden wij rond 09.25 uur de boot op richting Stresa, een zuidelijkere stad aan het Lago Maggiore. We gingen zitten op het bovendek van de boot, en genoten daar vanaf de door ons bezette stoelen van een goed uitzicht. De boot begon te varen en bracht ons van de ene naar de andere haven toe. We hadden een prachtig uitzicht over het water, en konden daarbij het land achter de oevers zien, en enkele eilanden.

Allereerst stopte de bus bij Villa Taranto, waar wij een week geleden bij de Botanische tuinen waren geweest. De volgende stop was bij het stadje Palanza, en vervolgens kwamen bij een klein eilandje, Isola Madré (Moederseiland).

Thomas riep pal voor de haven van dit eiland dat er een slang over rots van het eiland kroop, en toen ik naar die plaats keek zag ik er een van zo'n 75 centimeter lang en bijna 3 cm breed over de rots kronkelen. Ook stonden er een paar huizen op dat eiland, en stapten vele toeristen in of uit. Daarna ging de boot weer verder en voer deze weer naar het vasteland. Daar hield de boot halt bij het plaatsje Bavena, waar een groot hotel stond, met groot uitzijnde kamers. Vervolgens gingen we weer verder, en de volgende stop vond plaats op een ander eiland, waarop wat meerdere huizen stonden. Ergens op een bord stond daar Miralago, en ik nam aan dat dit eiland zo zou moeten heten. De boot voer door, en kwam nu bij een eiland dat er vlak tegenaan lag.

Het eiland heette Isola Bella (Mooie eiland). Wij stapten daar uit de boot, en kwamen eenmaal op land bij een smalle straat. Daaraan stonden souvenirkramen en een paar café-restaurants. We liepen een paar van zulke smalle straten door en kwamen zo bij een plein, waar links aan het water een paar trappen naar beneden gingen. Ook stond er een kanon, en rechts lag een grasveld, met struiken en enkele palmbomen. Achter dit veld ging een pad naar een dubbele deur, en daar liepen wij naar toe.

Tegen betaling konden wij dit kasteelachtige gebouw binnengaan. Het was een prachtig kasteel, waarin heel wat mooie zalen en kamers zaten. Via een trap kwamen we op de eerste verdieping, en via de daar zittende overloopzaal kwamen we in een aantal kamers waar verscheidene schilderijen aan de muren hingen. Vanuit een hoekkamer kwamen we in een schilderijenhall, waar in het midden een kroonluchter hing, en waar op een van de schilderijen te zien was dat enkele mannen en vrouwen werden geofferd door middel der dolk. De volgende ruimte was een hoekzaal, waar ook een kroonluchter hing, en waar gouden beelden stonden, gouden lijsten hingen en een troon stond. Daarna volgde een grote zaal, waarin een grote vitrinetafel stond,

met daarin potten, vazen en borden, en hingen daar ook schilderijen aan de muur. Opvallend waren de hoge gordijnen voor de hoge ramen, en natuurlijk ontbrak de kroonluchter niet.

Wij liepen door en kwamen in een hoekzaal, met op 6 á 7 meter hoogte een zaalbalkon uit een andere deur. Midden in die zaal stond een vitrinekast, met daarin een maquette van Isola Bella. We liepen door en kwamen in een muziekzaal, waarin een gouden piano stond. Een bibliotheekkamer volgde, en daarin stonden een aantal boekenkasten plus een globe (wereldbol) en paar andere kasten. Daarna kwamen in nog een paar kamers, waarin vrijwel allen een kroonluchter hing. Vanuit een hoekzaal gingen we een trap af, en kwamen we in niet al te hoge kamers en zalen, die grotten werden genoemd. In een zo'n grot stond een wit sculptuur van een vrouw op een massagetafel, en in een andere grot een vitrine met een maquette van een boot. Een sculptuur van een vrouw in een toga stond daarachter, en de laatste grot was een (vrij lage) diepe, brede zaal. Daarin stonden sculpturen van mensen en paarden, harnassen van ezels en een maquette van een kasteel. Een trap volgde, en daar gingen we naar boven.

Wij kwamen in een lange hal, waarin tapijten en schilderijen aan de muren hingen, en waar beelden met vazen stonden. Via een deur kwamen we buiten, en we gingen daar een trap op, die uitkwam bij een grote tuin. Achter de tuin zat een trappenstelsel, en daarop zaten allerlei beelden en pilaarachtige uitsteekingen. Omdat het al 11.45 uur was gingen een paar van ons, Bianca en Michel met Annelies naar een cafétje, en ik ging met ze mee. We gingen daar zitten aan een tafeltje en bestelden ieder een drankje, waarbij ik een kop koffie nam. Na ruim een kwartier zitten rekenden we af en liepen we alvast terug naar het haventje van dit eiland.

Eenmaal bij het haventje wachtten de daar inmiddels staande reisgenoten en ik op de rest

van de groep. Eenmaal compleet sloten we aan in een rij om daar te wachten op de boot. Rond 12.30 uur konden we daar aan boord, en deze voer ons een eilandje terug. Waarvan ik dacht dat het eerste eilandje Miralago zou heten bleek dit Isla Superior del Pesciatore te zijn, wat het Oppereiland der Vissers betekende. We stapten daar uit bij het haventje en liepen naar het dichtstbijzijnde café-restaurant. Deze bleek Miralago te heten, en we gingen daar zitten aan twee lange tafels. We bestelden ieder een lunch, waarbij ik ditmaal een Foccacia (rond broodje) bestelde met ham en kaas. Drankjes waren echter voor eigen rekening, en ik kocht een blikje cola.

Na het eten (omstreeks 13.40 uur) gingen wij ons verdelen in kleinere groepjes. Ik liep met Annelies en vier reisgenoten (Alexander, Nadja, Mario en Thomas) naar een strandje toe, en daar vouwden we onze badlakens uit op de steentjes. We gingen erop zitten of liggen, en sommigen van ons gingen badend of zwemmend het water in. Ik stapte tot mijn knieën in het water, maar paste daar omdat de stenen in het meer glad waren en regelmatig ook onder de alg zaten. Dit was vooral bij oeverstroken van het meer. Op een gegeven moment liep ik terug naar mijn plaats en ging ik daar zitten op mijn badlaken. Ik schreef nog wat door aan m'n reisverslag, maar rond 15.00 uur eindigde dit. Op dat tijdstip pakten we al onze spullen bijeen, en liepen we weer terug naar de haven van dit visserseiland. Daar sloten we aan in de wachtrij.

Rond 15.25 uur kwam er boot richting ons, vanuit Isola Bella. Wij stapten in de boot, en gingen daar op de stoelen zitten, waarna de boot begon te varen. Via de havenstations van Bavéna, Isola Madre, Pallanza en Villa Taranto bracht deze ons terug naar de haven van Verbania. Omstreeks 16.00 uur kwamen we daar aan, en eenmaal uitgestapt konden mijn reisgenoten en ik kiezen, of we nog naar de supermarkt wilden of terug naar het hotel. Aangezien ik nog genoeg voor de terugreis

had koos ik ervoor om naar het hotel te gaan, en met een paar reisgenoten en een begeleidster liep ik terug naar dat gebouw.

Eenmaal in het hotel ging ik naar m'n hotelkamer. Ik schreef daar nog wat op over de reis, totdat Alexander rond 17.15 uur de kamer binnenkwam. Daarna speelde ik nog Royal Kingdom op mijn telefoon, en begon daarna de eerste dingen van mijn koffer in te pakken. Zowat om 18.30 uur liepen al mijn reisgenoten en ik naar de eetzaal, en daar vertelden de begeleidsters de planning voor morgen. We zouden de volgende ochtend tussen 08.00 uur en 09.00 uur gaan ontbijten, en rond 09.15 uur vertrekken met de busjes. Enkele reisgenoten (Carlijn, Kim, Martijn en Mathijs) hadden zelfs cadeautjes voor Annelies, Mees en Okki gekocht, en reikten die aan hen drieën uit, waar ze ook heel blij mee waren.

Dit alles duurde zo'n twintig minuten. Daarna gingen we eten. Ik bestelde koffie en kreeg daarbij een kan met koffie, die ik kon uit verdelen over twee koppen. Qua voorgerecht konden wij kiezen tussen groentesoep en tortellini pasta, en koos voor de soep. Als hoofdgerecht kregen we ieder twee lapjes varkensvlees met broccoli, en als dessert volgde een soort van crême brûlée.

Na het eten kregen wij de rest van de avond voor onszelf. Ikzelf ging eerst naar m'n kamer en schreef daar nog zo'n veertig minuten aan mijn reisverslag. Even over 20.30 uur greep ik naar een flesje bier en m'n Bosatlas-puzzelboek, en liep ik daarmee naar de eetzaal waar Alexander, Dennis, Mario, Martijn en Mathijs verspreid aan twee tafels zaten. Ik ging aan een van die tafels zitten en puzzelde nog wat, waarbij ik ook soms een van die aanwezigen sprak. Martijn draaide zelfs muziek, en hij was een liefhebber van rock en metal. We bleven tot zowat 22.00 uur in de zaal, en liepen daarna terug naar onze kamers. Ik sprak in m'n kamer nog wat met Alexander, schreef nog wat op, en poetste rond 23.00 uur

mijn tanden. Vervolgens kleepte ik me om en ging ik daarna op bed liggen.

Di. 5 Aug: HET AMERIKAANSE BURGERRESTAURANT

Om 07.00 uur ging de wekker. Tien minuten later stond ik op en liep ik naar de badkamer om me te douchen. Ik kleepte mij om en pakte daarna verder mijn koffer in, waarbij ik o.a. de vuilniszak met gebruikte kleding en de fles wijn erin stopten. Even na 08.00 uur liep ik naar de ontbijtzaal, waar ik plaatsnam aan een tafeltje bij Mario en Thomas. Bij het opscheppen van mijn ontbijt nam ik ditmaal twee boterhammen, een met kaas en een met brie, een broodje met boter, en een cannoli en een appel. Qua drinken nam ik twee koppen koffie en een schaalje melk met muesli. Na eenmaal te zijn uitgegeten liep ik weer terug naar m'n kamer en pakte ik daar het laatste stukje van m'n koffer in. De toilettas deed ik mijn handbagage tas, omdat we nog zouden gaan overnachten in Duitsland.

Ik verliet de hotelkamer en sjouwde mijn koffer naar beneden. Daar nam ik evenals mijn reisgenoten afscheid van het vriendelijke balipersoneel. We gaven onze kamersleutels aan hun en verzamelden ons bij de in/uitgang van het hotel (Intra). We laadden onze koffers in de busjes en stapten vervolgens in. De begeleidsters reden rond 09.20 uur aan, en zo verlieten we het prachtige hotel.

Met het meer rechts van ons en de rotsen links van ons reden we richting de Italiaans-Zwitserse grens. Hierbij kwamen we ook nog langs de badplaats Cannobio, waar we afgelopen woensdag naar het strand waren geweest. Eenmaal na de grens gingen we de tunnel in, die om de stad Locarno draaide, en vlak na de tunnel gingen van het meer af. Tijdens de rit stond er muziek op in verschillende stijlen, waarbij Martijn 'Weird Fishes/Arpeggi' van Radiohead (2007) aanvroeg, Mathijs 'Pride (In the Name of Love)' van U2 (1984), Dennis 'Pump Up the

Jam' van Technotronic (1989), Alexander 'Like Toy Soldiers' van Eminem (2004; orig. Van Martika) en ik 'I'm Not in Love' van TenCC (1975). Eenmaal bij de stad Bellinzona kwamen we de snelweg op, en deze volgden wij tot aan de stad Biasca. We namen daar de afslag en kwamen bij een parkeerplaats met een toiletgebouw. Daar stopten wij om even naar het toilet te gaan.

Vervolgens liepen wij weer terug naar de busjes. We stapten in en reden door in de richting van de Sankt-Gotthardtunnel. Vijf kilometer voor de tunnel kwamen we bij Ambri-Piotta in de file, en na zo'n 35 minuten langzaam file-rijden kwamen we de 17 km lange tweebaans-tunnel in. Na een kwartier in deze verlichtte duisternis kwamen we weer buiten bij de plaats Göschenen, om vervolgens af te dalen. In 20 kilometer zakten wij van 1106 meter naar 500 meter boven de zeespiegel, waarbij we een flink uitzicht hadden over de vallei met de daarin staande dorpjes.

Ergens bij het plaatsje Erstfeld werd de weg vlakker. In de buurt van de stad Altdorf was een tankstation, en daar nam de begeleiding de afslag. Zij parkeerden daar de busjes, en vervolgens gingen we naar een toilet. Na daar onze behoeften te hebben gedaan liepen we naar een groep bankjes bij de parkeerplaats, en gingen we daar zitten. We aten daar onze lunch, maar eerst ging ik nog een beker koffie kopen in het restaurantgebouw. De prijs hiervan was 4,50 Zwitserse Frank, wat echter neerkwam op bijna 5 Euro. Met de koffie liep ik weer terug naar de tafels, en daar at ik twee broodjes, een met salami en tomaat, en een met kaas en komkommer, plus wat druiven. Hierbij keken wij nog steeds tegen de bergen op, waarbij in het dal hoogspanningsleidingen langs de snelweg liepen.

Omstreeks 13.30 uur stapten wij weer in de busjes. De begeleidsters reden ons de snelweg op, en niet lang daarna gingen we door de 9,3 km lange Seelisbergtunnel heen. Met rechts het Vierwalderstättermeer en links de bergen

reden we richting de stad Luzern, en eenmaal daar werden de bergen heuvels. Met zicht op dit prachtige heuvellandschap kwamen we bij Olten en vervolgens bij de stad Basel. Eenmaal na Basel gingen we de grens over met Duitsland, en in dat land reden we nog een heel stuk door. Met links de Franse Vogezen en rechts het Duitse Schwarzwaldgebergte gingen we richting Breisach, vlakbij Freiburg. Daar hielden we weer een tussenstop. Ik kocht daar een kop koffie en gingen evenals vrijwel ieder ander naar het toilet om vervolgens weer in de busjes te stappen. Daarin reden de begeleidsters ons verder richting de stad Karlsruhe.

Zowat om 17.30 uur reden van de snelweg af de stad binnen. Ze reden ons naar het IBIS-hotel toe en parkeerde daar de busjes op de parkeerplaats. Wij stapten uit en liepen het hotel in, om daar in de gang de kamerindeling te horen. Ik werd wederom bij Alexander in een kamer opgedeeld, en al onze kamers waren op de eerste verdieping. Eenmaal in m'n kamer schreef ik nog wat op over de reis, maar hiermee moest ik na zo'n halfuur weer stoppen. Dit omdat wij ons om 18.15 uur weer moesten verzamelen voor het diner. We verzamelden ons bij de voorkant van het hotel en liepen vervolgens aan, waarbij we eerst rechtsaf gingen en bij de rotonde nog een keer.

Even na de rotonde hielden wij stil bij een soort restaurant. Het was een ranch, die de naam American Diner Durlach droeg. We liepen via de voordeur het restaurant in, en daarin zat een lange rechte bar, met daaraan ronde zitkrukken. Aan de overkant van de doorloop zaten tafeltjes, met aan elke kant tweepersoonsbankjes. Wij gingen rechtsaf en liepen via de doorloop naar een buitenliggend terrasplein. Daar gingen we zitten aan een lange tafel. Een vrouw van middelbare leeftijd nam de bestellingen op, en ik bestelde een Ranch Burger (een grote hamburger met uien, tomaat, augurk en sla, met daarbij aardappelpartjes en ketchup) en flesje Waldhaus Diplom Pils (met 4,9 % alcohol).

Voordat onze diners werden opgediend, werden wij ter aandacht geroepen door de begeleidsters. Zij vertelden hoe ze de reis met ons hadden beleefd, en deelden ze aan ons de nieuwe winterfolder van Flow Reizen uit, met daarop de vermelding dat Flow in 2026 al 35 jaar zou bestaan. Speciaal daarvoor zou er op Zaterdag 29 November 2025 een feestevenement worden gehouden in Amersfoort, genaamd Festi-Flow. Ook kregen we als cadeau een receptenboekje mee, waarin niet alleen verscheidene gerechten stonden vermeld, maar ook A.I.-tekeningen van enkele begeleid(st)ers van Flow. Na de toespraak werd uiteindelijk het eten opgediend, en natuurlijk genoot ik van de Ranch Burger, de goudbruin gebakken aardappelpartjes en de pils. Eenmaal na het eten rekenden wij binnen af, en daarbij zag ik dat in de ranchzaal ook een jukebox stond. Deze was levensgroot, net zoals in verscheidene Amerikaanse wegrestaurants.

Eenmaal te hebben afgerekend liepen wij terug naar het IBIS-hotel. Ik pakte daar nog een beker koffie en ging zitten aan een bankentafel, aan de voorgevel. Alexander, Martijn en Mathijs zaten daar ook, en we spraken o.a. over de belevenissen van onze reis. Een van die drie vertelde dat een goede vriend van hem ook op vakantie was op Lago Maggiore, en ergens in de buurt van Verbania.

Omstreeks 21.15 uur gingen wij alle vier terug naar onze hotelkamers. Eenmaal in m'n kamer schreef ik nog wat over de reis, en sprak ik nog wat met kamergenoot Alexander. Vervolgens poetste ik mijn tanden en kleepte ik me rond 22.45 uur om. Ik ging in bed liggen, want morgen moesten wij vroeg opstaan.

Wo. 6 Aug: TERUG IN NEDERLAND

Al om 06.10 uur ging de wekker, zodat wij op tijd zouden opstaan. Nadat Alexander gedoucht had, nam ik rond 06.30 uur mijn douche en kleepte ik me om, om daarna mijn tanden te poetsen. Vervolgens pakte ik mijn

handbagage in en liep ik daarmee naar beneden. Ik liep de ontbijtzaal in en koos daar ergens een plaatsje uit, om vervolgens op te scheppen. Dit waren twee bruine boterhammen, een met ham en kaas en een met jam, een schaaltje melk met muesli, plus een glas jus d'orange en een anderhalve kop koffie. Eenmaal toen ik klaar was met het ontbijt liep ik, met mijn reisgenoten en de begeleidsters, met handbagage het hotelgebouw uit. We liepen de parkeerplaats op en stapten daar in de busjes.

Even voor 08.00 uur reden de begeleidsters aan. Zij brachten ons weer de snelweg op, en zo gingen we verder in de richting van Nederland. We kwamen langs de steden Ludwigshafen en Koblenz en konden onderweg ook weer verzoekliedjes aanvragen. Mijn ritgenoten vroegen als volgt aan; Mathijs; 'One' van U2 (1991), Alexander 'Young, Wild and Free' van Snoop Dogg & Wiz Khalifa feat. Bruno Mars (2011), Martijn 'I Sat by the Ocean' van Queens of the Stone-Age (2013), Nadja 'Dan Volg Je Haar Benen' van Jan Smit (2007), Dennis 'Jump' van Kris Kross' (1992) en ikzelf 'So Glad You Made It' van KANE (2001; Holland's nr. 1). Ergens in de buurt van Bonn stopten we bij een benzinepomp, en daar konden wij naar het toilet gaan. Ik kocht ook nog even snel een medium beker koffie.

Na een pauze van ca. 20 minuten stapten wij rond 10.45 uur weer in de busjes. De begeleiding reed weer de snelweg op, en zo kwamen we langs Mönchen Gladbach. Rond 12.00 uur reden we via de grens Nederland in, maar even voorbij Venlo reden de begeleidsters van de snelweg af. Eerst dacht ik dat we via Helmond wel naar Eindhoven zouden gaan, maar al vrij snel kwamen we op een autoweg met pal links daarvan het Noordervaartkanaal. Deze leidde naar Nederweert, en Annelies vertelde ons dat wij eerst nog zouden gaan eten bij een in de buurt zittende wegrestaurant. Ik begreep nu genoeg, want dit moest het wegrestaurant zijn waar mijn vader altijd stopte, wanneer ik met hem, mijn moeder en mijn broers Chris (geb.

1977) en Sander (geb. 1984), en een vriend van mijn vader (Adriaan) met diens gezin naar de voormalige Zuid-Limburgse camping Schoonbron toeging (1988 → 2000, behalve 1990) bij Schin op Geul.

Het wegrerestaurant heette Roevenpeel. Eenmaal daar aangekomen stapten wij uit busjes. We liepen via de parkeerplaatsen het gebouw in, en kwamen in een zaal, waarin lange stellingen stonden met van allerlei eten. Dit was een La Place-restaurant. Wij allen mochten op de kosten van de reis een belegd broodje kiezen, waarbij de drankjes voor eigen rekening zouden zijn. Ik nam een broodje met grillworst, en kocht daarbij een grote kop koffie. Ik ging aan een grote tafel zitten, bij de andere reisgenoten, en at daar rustig het grillworstbroodje op. Dit alles smaakte heerlijk, en nadat wij alles hadden opgegeten gingen we weer naar buiten. We stapten weer in de busjes, en reden daarin de laatste 35 km terug richting Eindhoven-Centraal. Rond 13.50 uur gingen we bij knooppunt Leenderheide van de snelweg, en kort daarna reden we de stad Eindhoven binnen.

Het duurde niet lang mee, of we kwamen bij de Blob, het transparante, druppelachtige gebouw aan het 18 Septemberplein. We reden vanaf daar een tunnel in, onder de spoorweg door, en gingen bij de daarop volgende stoplichten rechtsaf. Nu zaten we op de Fellenord, en deze ging over in de Professor Doctor Dorgelolaan. Na zo'n 500 meter kwamen we bij de parkeerplaats, waar we elf dagen eerder waren opgestapt voor deze reis, en de begeleidsters parkeerden daar de busjes. Eenmaal stilstaand stapten wij uit, en de begeleiding opende de achterdeuren zodat we onze koffers konden pakken. Wij allen namen afscheid van elkaar, waarbij ik dat deed bij Annelies en Mees. Met Okki liep ik nog mee naar het station van Eindhoven-Centraal, en Bianca en Michel gingen ook mee. Okki zou richting Tilburg gaan, en dus namen wij afscheid van haar. Bianca en Michel zouden in Vught uitstappen, en dus reisde ik met hen mee in dezelfde trein richting 's-

Hertogenbosch. Nadat zij bij station Vught waren uitgestapt, bleef ik nog in de trein zitten tot aan station 's-Hertogenbosch-Centraal. Daar stapte ik uit en liep ik met mijn koffer en bagageetas door de stationshallen heen. Ik nam de roltrap naar het stationsplein en nam daar bij de bushalte de bus. Zo bracht deze mij naar de halte van de Harendonkweg. Omstreeks 15.30 uur stapte ik daar uit, waarna ik in een drie á vier minuten naar mijn woonappartement toeliep.

EINDE.